

מפלגת פועלי אי"י

כנס מזכירות סניפים, ראשי ערים ומזכירי מועצות פועלים
תל-אביב, אולם "אהל", 26 בנובמבר 1964

ר. ברקת: חברים, אני פותח את הכנס הזה ובלי ברירה אהיה אני הפותח.

חברים, אנו מכנסים את הכנס הזה לאחר שורה של ישיבות קשות ורציניות של מזכירות המפלגה ומרכזה. אנו מכנסים את הכנס הזה סמוך לקיום ועידתנו הקרובה ולכן חובה עלינו לדאוג לכך שבאי הכנס הזה אשר פייצגים, כפי שאני פייצג, את כל סניפי המפלגה ברחבי הארץ, יצאו מן הכינוס הזה בידעה מהי החובה המוטלת עליהם בתחום הפעולה המפלגתית ומה הפעולה אשר חייב כל סניף לעשות לפני הועידה.

עלינו לדעת - אם כי אנו אומרים זאת לפני כל ועידה - כי ועידה זו תטמטמ פתח למערכות הייצוביות אשר נעמוד בפניהן ולכן לאחר תקופה ארוכה של לבטים פנימיים קשים, עלינו להסוך את הועידה הזו לוועידת סיפנה, לוועידה של ליכוד והיטול כוח. אם ישנן בעיות שעלינו ליטב אותן - עלינו לעשות זאת בעוד מועד על-מנת שנוכל להעלות בוועידה מחדש, את עוצמתה וכוחה של המפלגה, את יכולתה לחדש את דמותה הרעיונית, ולקבוע טיפנים לגבי פעולתה לעתיד לבוא במדינה ובהסתדרות.

לצערי הרב אינני נמנה עם האופטימיסטים המושבעים ואינני אומר זאת לרע; בהפוך הוא הדבר - יש ואני מקנא בהם ועומד מלא הערצה והערכה לכוחם שלא לראות את החושך אלא לזנק לקראת האור של מחר. אינני נמנה עם האופטימיסטים ואף על-פי-כן אני מאמין גם כיום, ואני אומר זאת באמת שלמה, בכוחה הגלוי והגנוז של המפלגה. אינני יודע אם אנו יודעים תמיד להעלות את הכוח הכביר הגנוז והאגור בתוכה. אני מאמין באמת שלמה במסירותם של

26.11.64

ר. ברקת

חברי המפלגה, גם אם אאז הם עלומי שם - נאמנותם למפלגה אינה מוטלת כספק. וגם כאשר באה שעת מבחן למפלגה, גם אם יש להם לעיתים אצ ה"כ, ספקות והשגות לגבי פעולתה של הקבוצה המרכזית במפלגה, הרי הם לא מהססים להצמיד עצמם בכל הכוח הצפוי שלהם לשרות המפלגה כדרכים טובות.

כאשר אני מדבר על אמונה זו במפלגה, ואני חושב שמפלגתנו היא מפלגה טובה ויפה גם אם יש בה פגמים וצללים, אני חושב שעלינו לפקוד את ההככללה הנוטה להעלות את הצל אשר מפיל על כל ניצוץ של אור אשר בתוכנו. אני מדבר על אמונה זו לא רק מתוך רצון אלא מתוך נסיון שנמשטית.

זה שלוש שנים שאני מכהן בתפקידי וכאשר נתבקשתי לקבל את התפקיד הבטיחו לי חברים, ואין לי שיבה אליהם בשל כך, שתהיה לי תקופת הפוגה, תקופה אשר בה אפשר יהיה להתמנות לבניית המפלגה מכהינה רעיונית, חברתית וארגונית. אולם נתמזל מזלי וזמן קצר רק נמשכה הפוגה. אני יכול למנות משברים ולכשים, סערות וקשיים רבים מחודש לחודש. היו ביניהם מבחנים קשים ביותר ולא פעם הגענו לנקודה בה נדמה היה שהנה פשים הסמים לנפול, אך הנה ידעה המפלגה להתגבר על חולשתה היא ולגבור על קשייה. אני חושב שכולנו יכולים להיות גאים על שעברנו את המבחנים כאשר עברנו.

גם בענין הערכת הסצב אצאצא איני בין גורסי השגות קיצוניות. איני גורס את ההערכה הקסטרופולית, ולא את הנורודה. יהיה זה מישגה צבוי המור אם לא גודה בכך שהמפלגה עוברת עתה תקופה קשה, תקופה של לבטים ומתיחות, תקופה של אי-הבנות והתגוד-דויות, אך מי שרואה בסערה זו טלחמת הכל בכל ומהלך כמתבא אשר בפיו רק המזות הקודרת האומרת רק: רע, רע - עושה שרות רע למפלגה ולצמרו. יכולה המפלגה להשתבח כוויכוחים מבתקיימו בתוכה ואשר בהם נידונו דברי יסוד. איני יודע אם ישנה עוד מפלגה

שהיה קם בה הכוח לנהל את הוויכוח הזה בתנאים הזמניים, בהם הדמוקרטיה הפורמלית אינה קובעת גם אם אנו גורסים בהחלט כי כל רוב הוא רוב וכל רוב ראשי להכריע. והחלטתו מחייבת את המיעוט, אבל כאשר עמדנו בוויכוח זה עמד כאן ד.בן-גוריון וצריכים היינו לדעת מה עומקו של הקושי ומה גדולתה של המפלגה אשר עם כל הכאב והצער היא התאכזרה לעצמה ולבן-גוריון והכריעה כפי שהכריעה.

אולם בוסף לוויכוח המרכזי ישנם עוד ויכוחים צדדיים לא מעטים, ואיני חושב שאנו יכולים להניח שוויכוחים כאלה לא יהיו קיימים בתוך מפלגה גדולה, מפלגה המקיפה חוגים שונים ושכבות שונות, וגם אינטרסים שונים - ואיני חושב שהאינטרסים הם תמיד בלתי לגיטימיים, אני חושב שהמפלגה אשר אין בה ויכוחים אינה יכולה להיות מפלגה גדולה ודמוקרטית. היא חייבת להיות מפלגה נפוליטיית, אנו גאים על כך ואנו רשאים להתברך בכך שיש בתוכנו ויכוחים, בעיקר אם הם באים לשם שמים.

יש האומרים כי טובה המכונה מן הסיח. ודאי, האומרים כך נתלים באילן גדול, אבל מי שחושב כך טועה טעות מרה וחמורה, כי כל המרכה מבוכה וכל המוסיף טפקות הריהו מסרת טרות רע את התנועה ואת האינטרסים הכלליים שלה. אם ישנה מבוכה, תבה בחפץ יחד דרך כיצד לצאת מפנה; אל נעבה ואל נדחוס אותה כדי שלא תרבו עלינו כמעמסה מדכאת. איני רוצה לומר מה מחייב את מפא"י, גם המשפט הזה הפך כבר למשפט נדוש - שהיא נושאת על כתפיה הכל יחד עם שותפים אכזרים, יחד עם העם כולו. ואיני רוצה לומר מה מתחייב מזה לגבי המצב המדיני, הבטחוני וכו'; על כך ודאי יפטור לנו ראש הממשלה ל.אשכול. אך אם אנו מדברים על המצב הפנימי של המפלגה, בין אם נלמד מן הבסיון שלנו ובין אם מתוך הבסיון של מפלגות סוציאליסטיות אחרות בעולם, הרי נדע כי נסיגה - לעתים גם התבוסה - לא תלויה באויב הייצוני, היא תלויה וסותנית

בחולשתה הפנימית של המפלגה אשר אין בכוחה להתגבר עליה. אם נסתכל בדוגמה מאלפת מאד, אם כי היא מיניאטורית היא גם מחרידה, סמך שמתהווה בפנימים אחדים של מפא"י אשר בהם ישנה מלאכת הכל בכל, אשר בהם הולכת לאבוד האחריות הקולקטיבית, ראינו והיינו עדים להתמוטטות שבאה בעקבות מלאכות כאלה, כי במפלגה אין מנצחים ומנוצחים, יש נצחון המפלגה או, הלילה, חולשתה.

כאשר אנו מדברים על המצב הפנימי במפלגה, עוסדות בפנינו היום הרבה בעיות. לא אמנה את כולן ואנסה להתעכב היום על שלוש בעיות עיקריות - על בעית המערך, על צמצא פרישת קבוצת "מן היסוד", ועל עניני המפלגה עצמה.

אין בדעתי ואני חושב כי סיומך הוא לחלוטין, להאריך דברים על המערך. הייבנו את המערך ואנו מסתייכים לחייב אותו לא מתוך חולשה. כאשר נכנסנו לענין המערך, איש לא הטיל כלפי המפלגה שהיא חלשה וזקנה ושהיא זקוקה לערוי-דם, כפי שנאמר ע"י חברים טובים מאחה"ע, וכאשר נאמר לעתים קרובות ע"י חברים מכפניים, ראינו במערך הזית למפמנה. אין להאריך דברים על המצב החברתי במדינה, שהי הדמות החברתית, מהם העוותים והסטייות של החברה בישראל. התעלינו כזי להשכיע אמצע על החברה הזאת את חותם תנועת העבודה. האם אין עלינו להציב סכר בפני תהליך הלכנטיניזציה^ח של כולמנס החטוף ואכול? מן הרצוי לעשות זאת גם בתנועת הפועלים ועל אחת כמה וכמה מחוצה לה. אנו חשבנו שהמפנה הזה יהיה פנוף פלא אשר בעזרתו נחשל שלב אחרי שלב אותה אחרות הכרחית של פועלי ישראל אשר הובילו את הפדינה עד הלום ואשר חייבים הם לשאת אותה עד אשר תגיע לחוף מבטחים.

אולם, ואני חייב לומר זאת לחברי באחה"ע,

(ואני אומר, חברי, ללא טרכאות) ישבנו איתם שעות על גבי שעות, חברנו ל.אסכול הקדיש לדבר זה עמך יקר ביותר, ובטיחות היתה רוה טובה, היתה הבנה והיה רצון להידברות, אולם אני חייב לומר

26.11.64

ר. ברקת

כי נראה לי שאחה"ע לא השכילה לחבין ולגלות את ההבנה הדרושה לפאסצ'ים וללבטים אשר עשתה מפלגתנו לפען 'המערך'. אנו, מצדנו, לא התעלמנו מן הקשיים הפנימיים של אחה"ע; גם אם היה לפעמים גרוי, גם אם היתה לפעמים מגיעה, ואם היה נראה לפעמים שיטנה עכירה על הגבול - גם אז נשאנו הכל כאורך-רוח ואולי אפילו בחכמה. כלל לא גרסנו רוח של פשא השפעות והכתמה. אני רוצה להגיד גם לחברי המפלגה היושבים כאן כי גם כאשר סיימנו את המו"מ עם טפ"ם, ויש לנו טענה גדולה אליה, הרי סיימנו אותו בכבוד ולא בקטנו, חלילה, לשון גידופים גם אם היה מקום לטרוניה כבדה ביותר.

אולם לצערנו הרב לא כך נהגה אחה"ע. כאשר אני סופר לאחור את שלכי הדיונים הפוספיים של המפלגה, נראה לי שאחרי כל שלב או לפני כל שלב, לפני כל התקדמות בכיוון להגשמת 'המערך', או לאחר שהתקדמות הושגה כבר תוך לבטים קשים של הכלל ושל הפרט - הוטלה לעבר המפלגה בליסטרא אחרי בליסטרא מצד אחה"ע. ואין זה מטנה אם זה מכיוון ליחיד בתוכנו או לכלל. אצ' יריית הכליטראות הזו אין לה כל הצדקה; היא פוגעת, מכבידה ומעוררת בלב הפחייכים את 'המערך' טמקות לא קלים.

אולי תובה לומר עכשו בפוספי לחברינו באחה"ע שידעו כי הקו נפתח עד הגבול ומה שהחליט מרכז המפלגה, ואין צורך בפירושים, הוא שיקום. מעבר לזה, נדמה לי, לא נוכל ללכת ואני חושב שאיכנו צריכים ללכת יותר. יש לי עוד טענה אל אחה"ע - מפעם לפעם היינו אצאא קוראים החלטות של מוסדות אחה"ע הקובעות לפנינו מועדים לסיום המו"מ תוך שבועיים, שלושה שבועות, שלושה חודשים. אני זוכר החלטה אחרי החלטה וכאש בקטנו לממש החלטות אלה - נוצר הלל ריק וכיסי אוויר שאיש לא ידע כיצד לגשר עליהם גטרים. אף עתה לאחר שהמרכז קבל את החלטה שקבל, נתבשרנו יום לאחר ישיבת המרכז שהענין יידון במועצת אחה"ע רק באמצע דצמבר.

אמנם, למען הצדק עלי לציין שהיו באותה ישיבת מרכז (או מזכירות, איני זוכר) חברים אשר עמדו על גולות הוויכוח בתוך המפלגה, אבל בכל זאת היתה אותה החלטה של אהה"ע.

באמצע דצמבר תכנס מועצת אהה"ע כדי לדון אם לקיים את 'המערך' או שלא לקיים אותו, וזמי יודע מה צפוי לנו עד אז. אני צריך לומר שאני רואה סמנים לא קלים. הלכנו יחד בטרם 'המערך' ברשימה משותפת לכהירות לאגוד האהיות, קיימנו מספר של חברות טובה בתוך ^{המסדרות} מועלי הבנין - טכס על סיעת אהה, על רשימה משותפת אשר בתקבלה על דעת כולם. עתה נתקבלה הוראה למעלה - ללכת במסרד. ואחסתדרות מועלי הבנין תלך לכהירות בשאנו מופיעים ברשימה במסרד. וכאשר תתחיל מערכת הבחירות, מי הכוח בידו לכוון את דמותה - האם היא תוסיף לקרב לבבות?

אנו הולכים לוועידה ומותר לנו לומר לאנשי אהה"ע, לא באורה אולטימטיבי חלילה, שעלינו לדעת כמה אנו הולכים לוועידה. עומד וקיים ערעורו של ד.בן-גוריון על שנוי טעם הבחירות והערעור יובא. זה ערעור לא קל. כשם שהכל יקבלו את החלטות הוועידה כמחייבות, אין טעם שבמסיף בוויכוחים הפנימיים ובמריטת העצבים. אנו רוצים לדעת: לאן פני אהה"ע, ל'מערך' או למערכה? וככל שבחר לקבל צא תשובה ברורה וחד-משמעית כן ייטב למפלגה וכן לאהה"ע. כי גם אם לא יקום 'המערך' אנו רוצים שאותו צא שתוף פעולה ימשיך להתקיים גם לחכה ושאותה רוח טובה תמשיך לטרור בתוכנו, אבל לא נסיל את עצמנו לתוך התכתשות אשר הנזק שלה ברור והתועלת טבה פשוטקפת.

ועתה כמה מלים על הפרשה שמטעמים ידועים אני רוצה למעט דברים אודותיה. אני מלכוון לענין 'מן היסוד'. איני שותף לחברים המפליגים מעבר לפרופורציה הנכונה בשבתם

של החברים שפרטו, א' כסם שאיני שותף לאותה שמחה גלויה או נסתרת, אשר מתגלית בתוך המפלגה, על פרישת חלק מן החברים של 'מן היסוד'. מכיר אני בעובדה שיש בין חברי 'מן היסוד' חברים טובים, אולם לאחר שפרטו ופילגו הם הסילו עלינו את המזרה ועלינו לעמוד בה.

גם במקרה זה אל צפדיז ואל נכסח - אולי מיטהו שלא בתוך המפלגה רוצה אצא מזה. איני בטוח אם ניפוח הפצין הוא לטובת המפלגה. איני רוצה להתעלם מן הצורך שהמפלגה תילחם ככל המסור בנגע הפרישה ותטעם ככל האשר את היקפו של הדבר הזה. אני חושב שהסניפים צריכים לעשות עבודת שכנוע גדולה, הידברות פתוחה, כדי לעשות מלאכה זו, יחד עם זאת עלינו להקנות לחברים הנתונים מסיבה זו או אחרת בספקות ועומדים אולי על פרישת דרכים, את ההרגשה כי בימם במפלגה, שהם משולבים באייה בהכים מזכירותיה והייעים בתובותיה. יש להקנות להם את ההרגשה כי טובשת להם חברות ובעיקר חברות טובה וכוונה כי גם המפלגה עצמה זקוקה לחברות כזו. אולם דבר אצא מובן מאליו חוצ כי הביקורת מהיית כראש וראשונה משמעת.

ובל נסכה לרגע את האחריות הכושלת עלינו לשלמות התנועה הקיבוצית שלה. עלינו לסמוך על איחוד הקבוצים - והקבוצות ולתת לו לכלכל את מעטיו לפי תכונתו שלו, לפי דאיתו את הדברים. אם בידרש עלינו להוסיט את כל שנידרש, אבל חלילה לנו לא לנהוג בענין זה בקלות ראש.

אצטט כעת את דברו של חבר אשר את שפן אזכיר אה"כ: (קורא) "המורשים מרכים בהסכרת 'מדוע' עדיין אין להם פרוגרמה ציונית אחרת מטל מפא"י.... או טאט להם פרוגרמה סוציאליסטית אחרת מטלה.... לפי שאין אנו שומעים על כך, לפיכך התשובה של המוע' היא שאנו, חברי מפא"י צאצאט שלא פרטו, אנו

כאלה שאי-אפשר לדון איתנו בכפיפה אחת, אנו מקצצים במסמכות
ההתדרושים... ועוד ועוד. עם כל באום חדש, עם כל רשימה חדשה,
לומדים אנו דברים חדשים על מומינו ועל מדיניותנו הרעות...*

סני בכתבו הדברים? אטמול או שלשום? לא, הם בכתבו

לפני 20 שנה ע"י ברל כצנלסון. יש רק להוסיף לדברים אשר
ציטטתי עכשו שאלה אחת: אם אמנם כאלה אנו - מה ההצדקה המוסרית
לבקש ע' 'מעריך' מסותף איתנו? אם מסולים אנו הרי מסולים אנו לכל
הדעות, בכל פטגרת ובכל צורה. והאם דרוש ההכשר של אה"ע על-
פנת לסנות את פני הדברים, לסחר את מפלגת מפא"י לנו לא דרוש
ההכשר הזה וגם לא בקבל.

אולם בתזוור לעניני המפלגה, במרוצת הויכוח על

'המעריך', ראבי רוצה להימנע מכל קינסור, דובר פתאום על הצורך
במעריך פנימי בטרם נלך למעריך היזובי. צריכים היינו לעמוד בפני
אז 'המעריך' עם אה"ע כדי שיקום בנו הרצון להיערכות זו, לבאמנות
ולאמת החברית? לא ביקשנו לעקור מתוכנו את הנגע הזה של ריב -
שוא, של שינאת אחים היבמ?

המשיך לרשום.....

לפני כן רשמח נלי.

דצ.

אבל אנחנו לא פוסלים ואנחנו מברכים בכל לב קודם כל היצרכות סניסית וגדולה במרכז ובסניסים. אם יקום המערך - ניכנס בו כמלוא כוחה של המפלגה. אינני רוצה לדבר על הדבר הקרוי אצלנו צמחה. אולי מפני הדבר שכיון שהצמחה היא מעל לגזע, היא תפוסה לרוחות ולכן היא רגישה לרוחות. אולם אם הגזע יהיה תזק חרי אני מאמין באמונה שלמה שבס הצמחה תהיה מה שהיא חיתה ומה שהיא כיום - מנהיגה המפלגה, ולא רק המפלגה. אינני רואה - ללא כל לטון של חרדה - מנהיגות אחרת למדינה ומנהיגות אחרת לעם הישראלי בארץ ובתפוצות. נדמה לי שעלינו לומר כי על הסניסים לחזור להיות תקינים. יש בעיות מקומיות, צריך להתור אותן ברוח הייצוריות של עליה אני מדבר. צריך להפסיק את הקטנות הקטנות החורטות את רגלינו ולפעמים מסכנות קיומם של סניסים חשובים ושרשיים, ובפיקר במידה שמדובר על סניסים פעדיין לא היכו שרשים במידה מספיקה בקרקע של המפלגה. יקומו את מוסדותיהם בתקינות, ישכילו להרחיב את פעילותם כפילוחם, למשוך כוחות חדשים מן הנוער, מן הפועל שכבית החרושה ולהתפנות לעבודה שתכח לנו במקום ובמרכז. אני יודע שהברים ידברו על הפוקה ואני יודע מה שמעווח של המצוקה בסניסים. אינני בטוח אם הסניסים יודעים מה שמעווח של המצוקה במרכז, אולם לשם כך דרושה היוזרות קולקטיבית. אין להטיל את הפול על המרכז בלבד. צריכה לקום אותפות ואחריות חדיות בין המרכז לסניסים בפתרון בעייתת של המצוקה, זאת נעשה את המאמץ יכול נוכל.

בסיום הדברים רציתי לומר: נעשה הכל במסגרת החלטה מרכז המפלגה למען יקום המערך, אך נדע ללכת לועידה ולקרות הימים ~~הבאים~~ הבאים כאילו אנחנו לבדנו ועלינו בלבד האחריות והמשימה. בזה המבטון למפלגה ואני כושה ומאמין כי עמוד העמוד במבחן הזה. (מחיאורת בעיית).

רשות חדיבור לחבר לוי אשכול.

(אחרי כן דברי ל. אשכול).

ראש הממשלה ושר הכספים ל. שכול: חברים. מספרים הלצה

יפה מאד, נדמה לי מפיו

של חיים וייצמן ז"ל, שאמר כי בעיירתו היה יהודי אשר פרנסתו
ותייו היו על הסלאת שקים. ספק אמרו אחת כל כך עמוק במלאכה
הסלאת שקים שגין פנאי לחשוב על הפרנסה. נדמה לי שזה קורה
גם אהנו, או למחות, נגיד עכשיו - אתי, במסך השנה שנה וחצי
האחרונה הללו, שהפניתי מעט לאיפגש, או הפניתי מעט
לעיקר - להיכנס יותר עם הציבורים, ואולי עוד פחות עם חברים
בעיבור הגדול במפלגה. אולי זה ימולח, אולי אין זה פלא;
סוף סוף היחזק זו בשבילי קצת "פרנסה" חדשה-חדישה בחוץ כל
משלוחי-יחיד, או חרפ, או חנפיה בהם פסקתי במשך השנים,
אבל כך קרה. וגם עכשיו, הכדים, לא אטפל בכמה דברים שנגע בהם
ברקת. נראה לי כי הענינים הללו גם כן תפסו אותנו באמצע,
ומרוב הצדק של היילינקש קומט קיין גוף נישט ארויס, כידוע,
ולא הספיק גמור, ולא אטעל בו עכשיו. אני מבין שמזכיר המפלגה
היה צריך לנגוע בזה ולומר מה שאמר, וגם הוא אמר רק על קצה
המזלג, כי בעצם לא הסתיים הענין. לו הסתיים הענין, או
כשהברים יעוררו שאלות, אני מאמין שיחיה לי מה להגיד ומה
להסביר. ואותו דבר, לא עם ספייחי הפרשה, הספייחים האומללים
של הפרשה האומללה, שאני עבדכם אמילו השבתי שלא היה לה
מקום, לדעתי, במרכז המפלגה, כשם שהמפלגה לא שפלה בענין
טראשיחו - לא באשמתה כי אם לפי דרישה אלה שחיו בחוץ הענינים
בזמננו.

אני רוצה לנגוע - חיות ועבר הרבה זמן ואני עצמי
אומר שחיתה לי הזדמנות מוקטה להיטגש עם חברים; ואנכי, אם
אהרנו להתחיל והחברים הושבים שזה באשמתם, חרי אהרנו עשויים
דקות, ואינני יכול שלא לומר כי לא היה זה באשמתם. ישבתי
וחיכיתי ואמר לי שקוד לא התאספו החברים, ברצוני לנגוע בכמה
דברים שחם מעסיקים, ממלאים את חלליו של פולמנו וכמוכן חללו
של פולמ המפלגה, שהיא לוז השדרה בכמה פעולות ובחיים של הארץ
והתחורות, בעולם המתחווה החדש הזה, ושהוץ כדי התעסקותנו גם
בענינים אחרים, כמו מפרץ ומרשה, שאני אמרתי בהזדמנות אחת,
כשכחו אלי בטפנות: במה פוסק ראש הממשלה? או אמרתי שבענינים
הללו אני פוסק רק בחלק מהשעות הנוספות של יום העבודה, כך
שזה לא שייך ליום העבודה החדש והמלא בו צריכים שליחי המפלגה,
שליחי כל המפלגות בחיותם בממשלה לפנות את מלאכתם.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is too light to transcribe accurately.

אני רוצה להגיד מה הם הדברים שבהם היה ועדיין
לחיות ותחיה ותפעל מפלגת פועלי ישראל, יחד עם אחרים: אלה
שאלות הכסחון, אלה שאלות הכלכלה והמסק וזו שאלת החינוך והפזום
הספר, מה שקוראים אצלנו, ואתחיל מהשנין הראשון. בשואלים,
וחולי באמת גם אצל חברים יכולה להתגבש שאלה, או יכולים להתדין
להם שאלה וספק: מה באמת, יש מדינה ויש פנינים ויש גבולות ויש
אויבים, ובמה אנחנו עוסקים ובמה עוסקת הממשלה? כבר לא אומר:
המפלגה עצמה. והנה רצה הקב"ה שדוקא בימינו אלה, בעצם הימים
הסוערים והויכוחים בסניפים ובמרכז ובמופצות ובפגישות ובשיחות,
זימן לנו הקב"ה את הגב ל הפזון והחברים ודאי מזה יכולים ללמוד
משהו.

הוטרדנו במשך חדשים רבים, כמעט מחיום הראשון
שנכנסתי לשליחות החדשה הזאת של ראש הממשלה, הוטרדנו בכורזים
על ידי הסורים, ואני אפילו חשתי והשתי שכלב חברים, או מה ומה
התחילו להתלחש ולומר, קרה מה שקרה בכורזים, ובחרנו לנו שני
חברים, והממשלה עברה על זה. טוב, היא מנתה שם לעצרת הכסחון;
ויחלו מתלחשים ממה לאוזן - כך הגיע גם לאזני משהו. ומאז הטרודו
אותנו הסורים בשדרנות בלתי פוסקת על הגבול, ואני אומר לכם
חברים: היה מי שעמד על המשמר, ואם לא קרה מה שקרה במשך חדשים
רבים, ואם לא קרה מה שקרה לפני שבוע - תגובתנו אנו לפני
חדשים, זה לא היה בכדי ולא במקרה. זה בדעה אלוהה, כהכונן,
בידיעה, בעמידה על המשמר, ולא מפני שהיינו עסוקים באיזה דבר אחר.
בשחרירנו אוחנו על הגבול בסביבות הל-קציר והאון וזין-גב,
והיחא זו הטרדה גבול אל שטחים מסורזים - וגם אז ידפנו את כוחנו
לא פחות מאשר לפני שבוע או שבועיים - אבל בדעה צלולה אמרנו:
פת לבל. והמטכנו בדרך ובקו שלנו ואמרנו: אין אנחנו לחושים
לחדקת דליקות גדולות. אין אנחנו בכלל מפונינים בחדקת דליקות.
אנחנו רוצים באטטרות של עבודה טקטה שלנו, צמיחתנו, גידולנו,
פעילותנו, קליטה יותר גדולה, גידול במספר. אבל אמנו לעצמנו אז
גבול ואמרנו והודפנו לרבים שצריך היה לחודיפ בארץ ובחורף-לארץ;
יש גבול, והגבול הוא כאשר הם יפיו לנוגוש באנשים וביסובים.
כל זמן שזה על החיכת קרקע של פטרות דוגמים, שרשים כאלה או
אחרים בשטח מסורז - שגם לזה יבוא פעם הסוף והקץ, וסוף סוף פעם
חוצה אי-התקפה או שביחת הנסק סוף סוף פעם יתחלפו בחוזה שלום -

אז ישנם חילומי ירידה כאלה או אחרים. אבל אם יפידו לנגוס באדם שלנו, בירוב שלנו, בגג של בית שלנו, אז תהיה התשובה - אותה התשובה שישראל יכולה וצריכה לתת.

והנה ברק האש של יום הששי שכבר צריך היה להגיד למיטחו בארץ, לכל אלה מן היריבים שממם אני שומע בתקופה האחרונה: "במה עוסקת הממשלה?" - ופפי שאמרתי, אולי גם מה ושם מיטחו בפנים יכול לחשוב. זה לא לקח הרבה זמן, ואולי יותר מדי על זאת אינני צריך לדבר, מן הרגע שנחתי את המקודה להשתמש בכוח המתאים, עד לרגע שהאירונים היו על היעדים של האויב. ונדמה לי שזה קצת חדהים את האויב ואולי גם משקיפים מן החוץ, שהחלו לא לחבין, ואולי גם מזה לרצות ללמוד שבדרך כלל אנחנו חכינונו את הפנין, כי אימכה זה יקרה שתוך רגעים ספורים בין טלפון לטלפון קרה דבר כזה שאנשים על ציודם ועל עצמם ועל ה"פפרים" שלהם היו על יעדי האויב ושחקו אותם. אנחנו עכשיו מהכיים. הדבר הגיע עוד פעם למרפעת הבסתון. איננו יכולים לדעת במה זה ייגמר, כשם שלא ידענו מפילו במה ייגמר ענין כל כך ברור ובחיר כמו שהיה בכורזים. אבל ישראל תעשה את עבודתה, לחגן על עצמה, על אנשיה, על ישוביה, על ספה ועל אלה נשיה ועל רכושם, ואין לזה כל קשר עם זיכוחים חברתיים אידיאולוגיים כאלה או אחרים אשר היו, ישנם ויהיו עוד בחיינו במדינתה מתחננה.

אני רוצה להגיד לחברים. אנחנו אולי עוסקים מחוץ באיזמים, בהכרזות מאשר עוסקים שכנינו-אויבינו. מה שנוגע לי, למחנה, אני רוצה להגיד לכם - זה לא במקרה. אני עצמי בחלתי ובוחרל בטיסמה הזאת. פעם, פעמיים, שלש אמרנו: חכנות מול חכנות. יעשה האויב, או יעשו השכנים מה שהם רוצים לעשות; אבל אני רוצה שהתם הדעו שהארץ תדע שכוחנו גדל משכופ לשכופ, מיום ליום ומשנה לשנה. ולו יכולתי לבטא את זה באיזו שהיא אלה פורמולא מחמסית - שאני כל הזמן מחפש לי - הייתי אומר, שאם נניח, בחודש שכבר או בשנה שעברה כוחנו חכחונני, כוחנו החגנתי היה "אי קס", או היה "מאה" - אני מבטיחכם נאמנה, בכל האחריות שבדברים, שאם כוחנו לפני שנה היה "מאה", הוא השנה יותר מ"מאה", ואל תשאלו אותי כמה יותר. (מחיאוח כפיים). ולא מפני שאינני יודע או אינני רוצה להגיד לכם, אבל מפני שבכל זאת ישנם אזניים לכוהל, ומסוים כך אני בוחר לי פורמולות כאלה. אני מוצא לנכון להגיד זאת כי אנחנו צריכים, כי הארץ כולה והמפלגה המרכזית הגדולה בפעולה צריכה למצוא את עצמה מחדש אלה אלה מבלי שזה יפריע עוד פעם שנהווכח

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 25 horizontal lines.

בעניני המערך כשהממסדורה תעלה עד ללשכתה לתקרה. לא
סייך לפניך, אבל אנהנו האוחזים בהנהגה והקושים את המעשה, וכל
אחד חייב קודם כל לשאול את עצמו ואת חבריו בממשלה מה מצב
חברים בפנין זה, איך נעשים חברים בינתיים.
חזרמן לי, במסך החדשים הללו המעשים שאני
בשליחות, לבקר בחלק עולם - אמנם ארצות הברית זה חלק מעולם
זה שאנחנו עוד נוטעים בו באוירונים רגילים; אינני מדבר
עכשיו לא על הירה ולא על המאדים, כי אם בעולם עבור זה שאנחנו
חיים בו. זה חלק מהעולם, ארצות-הברית. ואחר כך - ערפת;
והזרתי משם ואמרתי במליט ספורות ומדודות; נוכחתי לדעת -
והשוב שנחיה בזה - נוכחתי בשני דברים: עלינו לחשל את כוחנו
יום יום יותר ויותר, ואנחנו עושים את זאת. וגם את זאת אנחנו
עושים בעזרת מישהו, גם בעזרת העולם היהודי, גם בעזרתנו
אנו קצה, אבל גם בעזרת עמים יודותיים. אבל גם אמרתי: נוכחתי
שאיננו בודדים במערכה, ורצייתי שאת זאת לא רק ישראל ישמע בארצו
כי אם גם שכנינו מעבר לגבול. ואני נוטה לחשוב שאין לדברים
האלה, ואין המצב האמיתי הזה - שגם הם נוכחו בכך - שאין זו
מלה ריקה ואין זה דבר פעוט-ערך ולא מילתה זו שרתה היא היכולת
שלי להודיע את זאת קבל עולם וקבל אותם אנשים ואישים
ונשיאים וארצות אשר משם באתי ובשמם יכולתי להגיד מה שאמרתי.
היינו עדים בחקומה האחרונה לופידות פיסגה שונות.
לופידת מזרחים בבלתי-מזרחים, והיות ובכל זאת אנהנו חיים עכשיו
בשנה ערב בהירות, ובצמח האופוזיטיה צריכה להיות מצדיק, לא רק
אומות העולם אלא מצדיקם העם היהודי - ואין לחשוף בהם שחם
כאלה - ויש רצון לנצל דבר זה. והנה היתה ועידה כזאת, ועידה
אחרת במצרים ותקראו נא בעתוננים מה כבר לא החלו לומר על
הממשלה ועל משרד החוץ ועל שרת החוץ. והנה מה עושה הקב"ה?
הוא שלח את גולדה מאיר עוד פעם לאיזה שהוא ביקור. היא, אגב,
עכשיו בבית-חולים, ואני בטוח שבשטכם אשלה לה ברכת החלמה
וזה יהיה במל לב (מחיאות כפיים). יש אנהנו, אנשי מפא"י
ביחוד, איננו כל כך מפונקים, איננו רגילים כך לפנק ולהחמיא
אתד לשני. החיפך הוא הנכון בודאי, כך, אריין זאבן. אבל
לאחר ביקורה של גולדה באחת מהארצות האפריקניות, בניגריה -
ואגב, גם לי היתה פעם זכות להיות שם, כשר אוער, וזו אחת
הארצות הגדולות, ואתם יודעים שכל שגרירי הערבים דצו לארגן

The following is a list of the plants which have been introduced into the United States from other countries, and which are now being grown in this country. The list is arranged in alphabetical order of the names of the plants, and includes the names of the countries from which they were introduced, the names of the persons who introduced them, and the dates when they were first introduced. The list is intended to give a general idea of the extent of the plant industry of the United States, and to show the sources from which the plants have been obtained. It is not intended to give a complete list of all the plants which are now being grown in this country, as many of them have been introduced from other sources, and many of them have been introduced from other countries.

The first plant on the list is the Apple, which was introduced from England in 1609. It was introduced by Captain John Smith, who brought it to the United States from England. The second plant on the list is the Peach, which was introduced from China in 1784. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from China. The third plant on the list is the Pear, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The fourth plant on the list is the Plum, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The fifth plant on the list is the Cherry, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The sixth plant on the list is the Quince, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The seventh plant on the list is the Nectarine, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The eighth plant on the list is the Apricot, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The ninth plant on the list is the Almond, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France. The tenth plant on the list is the Pistachio, which was introduced from France in 1792. It was introduced by John Bartram, who brought it to the United States from France.

מצב שהיא לא מוכל לכוח לשם ולא תתקבל - מה שקרה לי נביקור גם
בארצות-הבריה וגם בצרפת. אבל בארצות הבריה נאמרו להם דברים
מכורתיים "מיינד יור אוף ביזנס", בבקשה השבו לכם בבתיכם,
השגרירים, ואל תגידו לנו מה מי לקבל זאת מי לא. בצרפת כבר היה
לחם שכל לשאול קודם, מה יהיה אם הם יפנו ויגידו לא להתקבל
פנים לראש מטעם ישראלי; נאמרו להם: יקרה דבר כזה שמוחר לכם
לטבח בבית. דבר כזה היה מוכן לגולדה בכמה ארצות. טוץ טוץ לא
אספר כל מה שכתוב בעהונות עוד מלפני שבועות, אבל אתם יודעים
את מסע הנצחון שלה בכמה ארצות, עד שאני מרוב התרגשות שלחתי
לה מברק-עידוד מברק ברכה מכאן כראש מטעם - דבר שהצלנו לא כל כך
מקובל. וחברר שלא כצפוי; שנותן עשרות ארצות אפריקניות
וחסיניות שאנחנו במשך השנים הטענות הללו החלטנו לקשור קשרים
ולחקים קשרי ידידות ללא תנאי, בזה שאנחנו אטרנול אנחנו, ממה
שים לנו, המעט - אם כי חמיד חודפנו להם שכסף אין לנו, שאנחנו
פעמנו מהלכים בעולם עם ידים פטוטות ומבקשים כסף. כסף אין לנו,
ובמקום אחד בכרונת רציח לומר: אנחנו כאן פעמנו כונים הרץ
ומולדת ואנחנו כפעמנו במצוקה איומה ואנחנו עם של מצוקה. קצת
ידע, קצת שכל, קצת נטיון שיש לנו - בזה אנחנו מוכנים להתחלק
אתכם חלק בחלק כשוויים ש שווים... נכודני באוהה ניגריה, באחד
הקוקטיילים, אז בארוחת ערב, אמר שר אחד, שאנח עם ישראל
טוב לקשור קשרים כאשר אין שום שרוכים קשורים". זאת אומרת,
זה לא קשור עם פנינים מדיניים, לא נרצה מחר להשתלם עליהם בצבאות
שלנו, בארמדות שלנו או במסיונרים שלנו. ואני אמרתי - וחיח
שולחן די מכובד: רבותי, אנלח לכם סוד, אם אתם חושבים שכפתסנים
שלנו יש שרוכים יותר מדי, גם שרוכים אין לנו יותר מדי. זה מה
שאננו, עם קצת ידע, עם קצת יחס טוב, עם גישה חומנית, עם גישה
אנושית, עם הכנה לאנשים שרוצים להתחדר ממצוקה של דורות,
כי גם עלינו זה כבר.

וחנה החברר שמה שאומרים לנו - וגם זה חוסבר
בעהונות: אל תתרגשו ואל תתרגמו מזה, כי כשאנחנו מחכנסים בקהיר
או בעיר אחרת מקהיר, שמקבלים סיכומים וחלטות כאלה או אחרים
שבאמת הם לא יכולים למצוא חן בעיניכם; אל תקבלו את זה בדצינות.
אלה המנאגים של הפולם הזה. אנחנו מתאספים בארץ מארסת; יש קצת
לחץ, יש קצת סחיטה - ויש גם כאלה שהחמו על "בלנקים" בלתי
כתובים. יש גם כאלה שהחמו, ונאמרו להם: אין דבר, זה לא מחייב.
הו יש לי צורך להגיד לכולם, ולכולם דרככם: אין כבודפנו חמדינית,

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is mostly mirrored across the page.

של משרד החוץ בממשלה הזאת, אין זו עבודה סיוזיפית. קודם כל
זו עבודה עצומה. שנית, יש לה תוצאות ויש לה מסקנות.

ושני הדברים הללו, חברים, אני אומר לא למען עודד בי או ככם שאננות
בסחוגית ושאננות מדינית-מוליטית. חני יודע שגם בזאת באים לעתים
חכמות בשפנות אלינו ואומרים: מה חכם בציון שאנן - ויש בזה משח
מן האמת וטן הנכון, או משח מן הסבחה. אבל מה לי לעשות, או מה
לנו לעשות, כשבינתיים חמצב חיום כזה שאיננו מעורר זוועות?
אבל יחד עם זאת אני אומר לכם ולנו, ביחוד למפא"י: לא לשם
לפתח או לבצר בעצמנו הרגשות של שאננות מדינית או שאננות
בסחוגית. הכל יכול לקרות, הכל זורם, הכל משתנה. מה שהיום כאילו
נדמה לך מכוער, מה שהיום נדמה לך כאילו תקפת יתדות חזקים
ויחד האוחל קשורה באופן חזק - מי יודע, מחר יכולה להיות סערה,
שחלילה תהפוך את האוחל על פיו.

היה לנו פנין ויש לנו פנין גם עכשיו - שני דברים

מהלכים בעולם, או רוצים להתחלק בעולם. היה פנין של מרביל חמים

הארצי, וחשיב היה בחקופה הזאת, בשנה הזאת. כי כל זמן שאנחנו

חמנו העלות - אהמול אמנם ראיתי את המפעל, ואני מייפץ, אני אפסח
רקלאמה ל"פילם" הזה. אהמול ראיתי את הפילם הזה מה בארץ.

זה הולך יחד עם איזה פילם של ילדים - המפעל הארצי. אני מייפץ

לכולכם, משוט תקבלו קצת - אינני יודע אם הרחבת-לב זה דבר

טוב מבחינה בדיאוחית, אבל תקבלו נחת-רוח מעבודה אדירה; שבטום

אזמן אין לכם מושג, גם כשאתם עוזר עצמך בג"פ בהעלה הזאת

כמה קילומטרים, ופה עדיין לא גמור ופה קצת מקולקל, ופה קרש

ומה לוח; כשאתם רואים את מטעל האדירים הזה שהספקנו לפנות במטן

הקופה הזאת, וסיומו היה בחקופה הזאת ומבחנו היה בחקופה הזאת;

ויצאו שליחים לפשרות דחופים מן הארצות הפרכיות לעולם ולמדינות

למען את מנתם ולהשיג את הכיפתם ואת הסיפון שלהם. והם הדבר הזה

לא נחשב על הלב, וחוז לא החקבל על הלב - חברים, זה לא כבדי,

לא במקרה, לא מפצמו. עבודה עצומה ואדירה מושקעת בזה.

והדבר השני: אני רוצה לקוות, ויש לי יסוד לקוות

שגם ה"גוסס" שמתחיל להתחלק על דבר ה"עם המלשתינא" - שאינני

רוצה לא להזכיר; רק להזכיר כדי להגיד שמדי יום ביומו יכולות

לחופיפ סכנות חדשות ופפנות חדשות. אני אמונה שבעבודה מתמדת

סקודה אינסנסטיבית יפלה לנו גם את זה להסיר מן העולם.

וזכינו ולהקופה הזאת - הזכרתי את ארצות-הברית,

הזכרתי את צרפת. שמפנו גם דברים עכשיו מאנגליה, בהיבחר הממשלה

החדשה, אם כי בודאי יושבים מה על המפטלים חברים שבצדק עולי נזכרים

באחרות דוקא מממשלה לייבור בשנים שפברו. אבל משום מה, אתי
התקווה, ויכולה להיות אחכם התקווה: לא יהזור אותו דבר,
מה שחיה לפני שנים.

אנחנו עכשיו עומדים בפני עצרת האו"ם, ושוב זה

כמו מדי פעם; הם מנסים לרכז את כל הזוזקות נגד ישראל. ואנחנו

צריכים להיכנס לבאסליה רצינית מדי שנה בשנה. ושוב צר מאד

סגולדה בבית חולים, ויצטרך לעשות את המלאכה הזאת מיטחו אחר -

ואני מאמין ומקווה שאעמוד על המשמר, יבטח את השליחות הזאת

ובינתיים גם גולדה בודאי תוכל לבוא לעזרה, אם יהיה צורך.

מה רציני גם להגיד - מפני שאני מדבר היום בחזמנוה כזאת:

יש בכל יתר הענינים שיהיו לנו פריטים - ואני רוצה להגיד

שבניקורי אני באדעות חבריה ניסיתי לחסביר חסבר היטב, הוך דחייח

השליח הזאת שנשמעת בפנים אצלנו, שמיטחו מעם אמר: אף פליס

אחד, אף פרבי אחד לא יהזור. ואני אמרתי בכנסת לאוחו

האיש: אני מ' כר אתך מיד חוזה על שני ערבים נוסמים לקבל בישראל.

אבל אם מדובר על רבנות, אם מדובר על איזה מספר מוסכם וכו' -

ניסיתי על עצמי - זו היתה לי הפעם הראשונה - לחסביר לאלה

שגם מסבירים להם יש לזה איזה שהוא משקל; ולא כל כך פשוט וקל

לחסביר שהתדרון לפליטים איננו בחזירתם לישראל או בשוכם של

מספר רציני לישראל, ולמדנו גזירה שווה - וזה התקבל על הדעת -

גזירה שווה מקפריסין. אינני יודע אם אתם אפילו יודעים את

זאת, הישראלים, כל כך שכנים; בטן הכל יש בקפריסין שמונה עשר

אחוז תורכים. לנו יש כבר פה אחד עשר או שנים עשר אחוזים

לא-יהודים בארץ; וחביתו נא מה שמונה עשר אחוזים יכולים לעשות,

כמה צרות לפולט כולו ולמדינה הקטנה בה חיים כך שמונים ושמונה

אחוזים ושמונה-עשר. אין העולם בנוי, אין העולם נסוי בימינו

אלה, כנראה, למדינות מולטי-לאומיות, רב-לאומיות, וזה יפסיק אותנו

ש.

יש עוד דבר אחד: סעיף 19 המפורסם, אשר כאילו

מאיים על כך - אני אומר: כאילו - וחלילה מאיים על כך. זה לא נוגע

רק לישראל, אבל גם לנו - שלרפלי ויכוח, למאורה כספי, אבל כמוכן

הוא נפוץ באיזה דבר אחר - שכל הגוש המזרחי אולי יגיד שהוא יוצא

את האומות המאוחדות, ואולי גם צרפת. ואני רוצה מכאן להגיד

ודח גם ייאמר לאנשים שם: כל מאמץ, כל קורטוב של שכל ומאמץ נמשך

והמצאות והצעות ואפשרויות של דחייח, פכלי לתת לעצרת לבוא לכך.

The first part of the report deals with the general situation of the country in 1914. It is a very interesting and comprehensive survey of the country's resources, its population, and its economic conditions. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the knowledge of the country and its people.

The second part of the report deals with the specific details of the country's resources. It is a very detailed and thorough survey of the country's resources, its population, and its economic conditions. The author has done a great deal of research and has gathered a wealth of material which is presented in a clear and concise manner. The report is a valuable contribution to the knowledge of the country and its people.

וזו נאמר לפני הצדדים, או לשלשת הצדדים, לכל הצדדים שמייצגים
עכשיו את עשרת האומות המאוחדות, לכל לתת שיקרה הדבר הזה, שמישהו
יפרוש. על מרישה דיבר מקודם ברקת, ומה שיש בים הגדול כנראה יש
בטוח חמים גם כן. כל מרישה מביאה אתה מכנה וצרות.
תרשו לי גם להגיד משהו על פניני כלכלה ומשק.
גם כגון מנשים בחדשים הללו, שהם ערב בחירות, כבר הספיקו כמעט לחקים
איזה "בוזי" - כבר מסבר, עובר מסבר כלכלי בישראל. חלואי
לעוד חמשים שנה שנהיה טובטחים במצב כלכלי כמו שאננו כיום בישראל.
זה מזכיר לי עכשיו שני משפטים. בבחירות הקודמות אמר מקמילן
באנגליה, דומני: "מעולם לא היה לכם, או לנו, כל כך טוב כמו
בתקופה הזאת" - שלהם. וזה, דומני, נכון, נכון וצודק כאשר נובע
לישראל בקליטה עליה, בבנין, בייצור, ברמת חיים, בתעסוקה, בחוסר
עובדים - זו אולי אחת הצרות שלנו. אם יש לנו צרה אחת, זוהי הצרה.
מעט יהודים, פחות יהודים ממה שנחוצן לנו. וכמוכן מכאן גם נובעות
צרות לנו - זאת אומרת קשיים כלכליים. לא אכנס במספרים ואני יודע
שהם עכשיו לאחר יום עבודה, לא מסוגלים, וגם אינני רוצה לחלואת
אתכם במספרים ולחוכית מה המצב הכלכלי לאמתו של דבר - גם במסב
חוץ, גם ברזרבות של מסב חוץ. אלא מה? - פעם ישראל שחוקק כגון
מרשה לעצמו - וזו אחת הצרות - מרשה לעצמו להוציא על עצמו יום
יום יותר ממה שהוא צריך היה להוציא. הוא צריך היה יותר לחסוך.
וזאת מדי שנה בשנה. אולי שמעתם אותי לפני שנים, כשטפנתי ולמדתי
זכות ואמרת: מה אתם רוצים, החאסמו יהודים מכל העולם, כשם שהחאסמו,
משיק ומתימן ומארצות אחרות שאינני רוצה להזכיר את שמותיהם
מפני שגם עכשיו עוד כאים משם בחוסר כל - וכל מה שאפשר, מוציאים
וקונים ולובשים; אבל הנה זה כבר עברו עלינו שבע עשרה שנה, ובכל זאת
מדי שנה בשנה הצריכה הפרטית גדלה בששה אחוזים, ואני חושב, בשנה זו
אולי אפילו בשבעה אחוזים. כל שנה יותר, כל שנה מתפרמת ערמה,
אבל לעם זה רע. כלומר, לכל אחד מהם זה רע! לכלל זה לא טוב,
למדינה זה לא טוב! וזו עבודה היגון גדולה מאד וחסברה. אבל כל מי
טורח להצחצח את הלשון ואת החרבות במסבר - יש בזה רק הרבות רעות
וגרועות של ערב שנת בחירות, של אופוזיציה מול הפוזיציה. אבל טוב,
חברים, אל נא הוציאו מזה מסקנה שאני בחקידוי זה עכשיו בא לומר
לכם: אין דבר, באמת הכל טוב, והרזרבה במסב חוץ גדולה וימה והיא
גדלה וחולכת. ואם פרטמו לפני זמן קצר שאנחנו יוצרים השנה ב-120
מיליון או קצת יותר מאשר אשתקד - מי שעה את החשבון שכה לספר דבר

קסן - סרק אניות קנינו השנה ב-40 מיליון דולר יותר מאשר בשנים הקודמות. אלה נכסיט, ואת הנכסים האלה מחזיקים אנשים. ושהגדילו את המחסנים שלנו ב-20-30 מיליון דולר יותר, גם את זאת שוכחים לספר. וגם היחא לנו לפני שנה שנה כפור וקרה בערדסנות. לא לפולס הוטן ולא לפולס ברדן אבל חברים, גם לא לפולס ברד וכפור כספרד. זה מזכיר לכם אולי את "גברתי הנאווה". לא, אני מהכוון לזה, שעוד לפני שנים רבות, כשעבדתי בפוריח בערדסטים, היינו מקווים שהנה אולי בשנה הבאה יהיה שלג וכפור כספרד ולנו יהיה טוב. אבל קרה גם לנו פעם אחת. ובכן טוב, לא שאננות - לא שאננות בטחונות מפני שגם האויבים מתאחדים ומתלכדים ומתקרכים, וקיים בכל זאת, מהחיל להיות פיקוד אחיד, פיקוד מרוחק, ויחא מהחיל כבר מה רשם לחת עצות - ולא מכנס גם בזה יותר מדי במרשים. ואת נאמר פלה על הדרך של שילים - הם טובים, או רעים - ישנם ידידים, ובאמת ידידים שרוצים לנחם חותנו: אל תחששו, הם לא כל כך טובים, הם לא כל כך חשוכים, הם לא יקלעו במטרה. אינני מייפץ לי ואינני מייפץ לכם לנו ולאקוס, וזה מחייב אותנו חובה כמולח ומכונעלת, מפני שאנחנו עדיין רק שנים וחצי מיליון, וכל החקורה שלי ושלנו לסוף העשור הזה להגיע לשלשה מיליון. ואם אני רוצה לחלום כשכיל איזו ממחלה אחרת בעבור חמש השנים הללו, אני יודע - בעוד עשר שנים, עוד מיליון. נחיה ארבעה מיליון, ובעוד עשר שנים, חמשה מיליון. אבל זה כבר אפילו אולי רק חנינים או הנכסים של פעירי סמא"י - אולי הם יזכו לכך.

ובכן, מה שאני אומר זה לא לסם שאננות, אבל גם לא לטם יאוש. אין אנחנו עוצמים את העיניים, ואני בתוך ימי חויכותים חפנימים - שאגב, אני אחד מאלה, חברים, ואמר זאת גם ברקת, אחד מאלה שלאתה הלילה השלישי או הרביעי במזכירות שישבנו בירוסלים, במרתף, יצאתי - ואינני אומר זאת כמלה גבובה - יצאתי בגאווה פנימית בלב, כאשר אמרת: זוחי סמא"י. כזאת. כשואים לצלם את סמא"י - כזאת היא סמא"י. היא יכולה להיכנס לויכוח מריר, שייראה למישחו, מי-יודע-מה, שלשה לילות, ארבעה לילות, שבעה-עשר לילות; אבל כוחה, לזו השדרה שבה אינו זקוק להסיכה, ולא אוסיף אף מלה אחת על מה שאמר ברקת לחברים שלנו, שאני שומע בעשר דברים של גלילי או אחריים - אבל מצאתי לנכון לפכור על כך, כי הענין הרבה יותר חשוב מאשר לריב על דבר קסן מה ועם: אתה אמרת כך ואני אמרת אחרת, כאילו אנחנו אחד לפני לא אומרים הרבה דברים.

האויץ שוקקת עבודה ויצירה. אני רואה לפני את מוביל חטים. אני לא יכול להגיד: זאת אחת ידעתם. בביקור שלנו בארצות חברית -

The first part of the report deals with the general situation in the country. It is noted that the economy is still in a state of depression, and that the government is facing a serious financial crisis. The report also discusses the political situation, and the role of the various political parties. It is noted that the government is still in a state of uncertainty, and that the people are feeling a sense of hopelessness. The report concludes that the government must take immediate action to address the economic and political crisis, and that the people must be given a voice in the government.

The second part of the report deals with the specific details of the economic situation. It is noted that the government is facing a serious financial crisis, and that the economy is still in a state of depression. The report also discusses the political situation, and the role of the various political parties. It is noted that the government is still in a state of uncertainty, and that the people are feeling a sense of hopelessness. The report concludes that the government must take immediate action to address the economic and political crisis, and that the people must be given a voice in the government.

עד כמה שמחתי ונאחז לבי שגם ברית המועצות עושה עכשיו חסכם והסדר
 עם ארצות הברית על עניני השפלת המים, ואני עוד אינני יודע מה יהיה
 מקומנו, למי אנחנו נספר "סודות". זה ככל זאת איזה "מבול" לא קטן,
 איזה משולב לא קטן. אבל אנחנו בודאי, בחלק כולם זה, גחיה חרמשונים
 שנהנה מהמחקה מים של חיים. השכופ היה הנוכח ים המלח, ים המוות,
 ועשיתי לי איזה שבון קצר במשך ימים קצרים, וראיתי את הרוממן
 בין העם היהודי ובין מים, מיום צאתנו מצרים. לא אזכיר לא את
 אברהם ולא את יצחק ולא את אבימלך וכל מה שרופים, אבל גילינו מים
 במעמקי הארץ הזאת, אשר טוב אדם וטוב מהנדס וטוב מומחה אמרו
 לנו במשך עשרות שנים: לחינם הדבר הזה. אנחנו מנצלים את המים העפפים
 שיטנם בירדן הגדול, והנה פתאום ים המלח, ים המוות חופך בשבילנו
 להיות ים חיים.

והנה עכשיו, אם מישהו כבר פעם שמע זאת אבקש את
 סליחתו; אבל בתום אחת השיחות עם הנסיח בארצות-הברית, הורמנתי בניו-
 יורק וראיתי על יד קיוסק אחד שהון באידיש, ובו כותרת באותיות של
 קידוש-לבנה: "מכן האט בעשלאסן אויף צו בויען א פאכריק פון דואספרי" -
 "החליטו לחקים בית חרושת למים". ואמרתי לעצמי: לפי שעה מדבריות
 יש בישראל, אדמה בלתי מיושבת יש בישראל; כיום הגורם המגביל זה לא
 קרקע. אלוהים יודע. היום הגורם המגביל הם מים ושוק יהיה מה לעשות
 עם הייצור שלנו - שוק מקומי, אבל בעיקר שוק ליכוא. אבל מים - אנחנו
 פולטים ועלינו על הדרך בטנח הזאת, בתקופה הזאת, על הדרך להוציא מים
 מן חיים. הדבר הזה ללא גבול, ויש להניח שב-1970, 1971 או 1972 או
 ב-1973 יראה לנו עוד הטחור גבוה; יש להניח שבעשור הסני והשליטי
 יהיה הובח יותר זול. זה נעשה על בעניני-המלח שלנו, ואני מציע
 לחברים, למפע"י, שעוסקת גם באכילה עצמית לעתים; אני בשוח, לעתים
 זה לשם שמים; לעתים זה טחם כך, מפני שזה טעים...

אם תקחו עכשיו את ים המלח, את גמל המדוד, את אילת,
 את הכנין האדיר הזה של מאות מיליונים לירות לקליטה עליה, ועם הייצור
 הזה, עם היצוא הזה - דומני שזה יכול צריך ותייב להשכיה סדירות שיש
 לנו כשמגיעים פעם לזיכוח ארגוני, הנועתי, אידיאלי, וגם טוב שהוא
 יטנו. אנחנו עושים עבודה גדולה במה שאני בשוח, כולנו רוצים בו -
 ואולי בקרוב אצטרך לדבר על דבר זה גם בכנסת. אנחנו עושים עבודה גדולה
 במה שנקרא עמזום החבדלים, או עמזום הפער בין השכבות השונות של שני
 המיליונים שיטנם לנו בארץ. יש מישהו שאומר: האם אתה לא מודח, אשכול,
 שיש איזו התפרקות מערכים, שיש איזה ירידה? ואני קפצתי אז בשאלה,
 כדרך ללמוד גוברין יהודאין, שאלח מול שאלח, במקום חשוב, ואמרתי:

The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part with the results of the work done during the year. The first part is divided into two sections, the first dealing with the general situation and the second with the results of the work done during the year. The second part is divided into two sections, the first dealing with the results of the work done during the year and the second with the results of the work done during the year.

The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part with the results of the work done during the year. The first part is divided into two sections, the first dealing with the general situation and the second with the results of the work done during the year. The second part is divided into two sections, the first dealing with the results of the work done during the year and the second with the results of the work done during the year.

The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part with the results of the work done during the year. The first part is divided into two sections, the first dealing with the general situation and the second with the results of the work done during the year. The second part is divided into two sections, the first dealing with the results of the work done during the year and the second with the results of the work done during the year.

מי ירד ממח? האם לאחד המדינה אותה מיליון ורבה יהודים שהגיע לארץ, באותם הנאים שיכול היה להגיד, שרידי מחנות ושרידי היטלר וגלויות ערב - האם עם הכבירו את עצמם לערכים ציוניים חלוציים סוציאליים? גם זה היה, אבל בסרופורציה קטנה מאד. זו לא היתה פולין ולא היתה גרמניה. ונחמוך הוא, האם נעשה בשנים הללו, שטאות אלפי אנשים תחת שמש של ישראל - ומותר לי להגיד מכלי להתרברב? במידה מה בהנחגתה של מפא"י - חפכו לצווי ארץ, לצווי מדינה, למבססי עם. וזה לא מטטיק. ולו נכנסתי לספר לכם את מרטי החברים שנעשו עכשיו בשנים שקדמו, ובדיוק כמו שאמרתי על פניני בטחון, שאם בשנה שעברה זה מאה, בשנה זו זה מאה-פלום - כך גם בפניני החינוך. ואם פעם אמרנו? חוק חינוך היגם עממי; אחר כך אמרנו: שנה גן, ואנחנו כבר מגיעים לשנה של גיל שלש-ארבע, ביחוד באותם החלקים שבאמת זקוקים לכך. ולת ירחוק היום ואנחנו בודאי נקיף את כל עשרות אלפי הילדים, החינוקות בני שלש-ארבע, אשר חוריהם אינם עשירים ואינם יכולים לעשות זאת בעצמם. ואותו דבר שנה נוספת בכיתה ספר, ואותו דבר לגבי מחן אמורה לרבים רבים גם לחיכנס ולחשיג את החינוך הגבוה, אם זה בחיפה ואם באוניברסיטאות. אם אינני טופח, אנחנו מגיעים כבר לשתי רבבות סטודנטים, שמתם אחוז הפולים החדשים מכל העדות ומכל הארצות גדל וחולך מדי שנה בשנה. כל זה, חברים, מבלי להכניס אתכם במרשים ולמספרים; רק לת לעצמנו תמונה תוך כדי חויכוחים שלנו - שגם הם יכולים וצריכים להיות לכרכא. יכול להיות ויכוח על פניני המערך, יכול להיות ויכוח המחדש נעורי תנופה, ואני אומר לכם: תנופתנו, תנופת העם העובד בארץ זקוקה לחידוש נעורים. אנחנו חמש עשרה או שבע עשרה שנים היינו עסוקים בעשיית מלאכה, ובצדק השבנו: זו תורת הציונות. ב-1950, ב-1948 זו תורת הציונות כולה על רגל אחת - כנס אחים, קבץ אחים, קלוט אותם ותן להם אפשרות להיות בארץ. אבל היה אהנו עוד מטען חברתי אידיאי רציני, ובוצעוהנו המהרונה אמרנו: 15 השנים הבאות שתבאנה, חוץ מהמשך קליטת הפליה, עלינו להפעיל את השווים ולבדוק ערכים ולאשריש ערכים. אם הזכיר ברקת את ברל כצנלסון - מספיק לי ברל כצנלסון. זה אומר ערכים של תנופת מפא"י, ערכים לעם העובד בישראל.

ואגב, לשנים הקרובות עומדת לפנינו עוד שאלה מאד

רצינית. אמרתי קודם: עד סוף הקשור הזה אנחנו שלשה מיליון. חברים, אל תגידו בנת? ייחכן שבזה כנסנו וקבצנו את כל נדחי ישראל אשר בארצות המפוקה, ושבע הדבר. כך גם אנחנו היינו כשבאנו. נטעו גם לרוסייה לכמה ימים כפחיתה מצוקה. ואנחנו עומדים אולי לסוף הקשור הזה בסיום

The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work during the year. It is followed by a detailed account of the various projects and the results achieved. The report concludes with a summary of the work done and a list of the names of the persons who have assisted in the work.

The second part of the report deals with the financial statement of the year. It shows the total amount of the grant and the amount spent on the various projects. It also shows the balance carried over from the previous year.

האפשרות לקבץ נדחים מארצות המצוקה. ומפא"י והמדינה והתנועה הציונית צריכים מחדש לחת את דעתם ואת לבם, ואני חושב שהממשלה חייבת והיא תהיה שותף לכך, לתפס דרכים איך למשוך ואיך לקרב ואיך לקרוא הנח אנושים, נוער, פעירים וכל מיני גילים מארצות דווחה, אשר כל הרווחה שלנו היא כאין וכאפס כלפי מה שיש להם בארצותיהם. איך לחבב עליהם את ישראל, איך לחבב עליהם אותה בכוח הרעיון, בכוח האידיאה, בכוח חיים חדשים של מפא"י וזעם הפועל הזה כאן המניח יסודות לכך. זה לא רק מפני שנשפר קצת את החיים החברתיים של השליטה מיליון שלנו, כי אם ליצור בסיס שאפשר יהיה להגיד לנוער בעולם ולמסודנשים בעולם: אמנם טוב לכם ויש לכם חכל, אבל מה חשעם. אנחנו נומעים את זאת מהם למעמים. מה חשעם, מה הענין בחיים, מה יש פה ליצור - יש כבר לכל דבר כפתור, לנסיפה ולפמידה ולחתלכשות. החיים מתחילים להיות מסקממים. ישראל יכולה להיות מושכת. זו איזו חובה עצומה לעשר-תמש עשרה השנים הבאות, למי שמעמק ומקוזה למיליון הרביעי והתמישי.

עוד הערה אחת, מפני שגם על כך דובר. בתקופה שאנחנו מתווכחים ומדברים על מערך ועל ליכוד של פועלים, ניסח מישהו להפחיד את העולם היהודי: "סוציאליזם עליכם, גורו נא, פחדו נא, הנה מפא"י אומרת להתלכד ליכוד מה עם אחרות העבודה, והנה פחד". אמנם יהודי חכולם באירוסיה ובאמצעות חבריה אולי הרבה פחות פרובינציאליים מיהודינו כאן בארץ, והם יודעים שיש באנגליה מפלגת לייבור וגם עם עושים מה שעושים, וגם עם יש מטים. ואגב, המטים שלנו עשינו עוד לפני הסערך. עוד לפני שנה וחצי חושבתי ועדח לפניני מטים, עם חיים צדוק שלנו בראש, לבדוק את הצפייה ולראות איך לחלק את המעמסק. ואני רוצח להגיד לכם משום כך: ישראל, כמקודם כן גם עכשיו, וגם כשכל מפלגות פועלי ישראל להתאחדו במפלגה אחת - אני מכיר ואני יודע - כמובן פעם אחת ישראל כולח, מפלגות הפועלים הם עצמם יהיו תפעים ותשעה אחוזים, או תפעים אחוזים סאוכלוסית הארץ. אז תהיה מפלגה אחת ולא יהיה מקום לקואליציה. אבל עוד עשרות בשנים, כל עוד שצריך יהיה למשוך ולקרב ולפתוח את העם מארצות הרווחה לבוא לארץ - זו הדרך: מתן אפשרות לכל אחד, שורח בדיוק, כמו שכתוב בטעיפי קווי היסוד עליהם יושבת הממשלה הזאת, אשר קווי יסוד אלה מתגלגלים אצלנו מממשלה לממשלה במשך כל הממשלות - מתן הזדמנות יפה ושורה לכל כוח בעם היהודי, לחזן פרטי, לקואופרטיבי, למשק ציבורי. אם אני טאחד את כל זה יחד - משק פועלים ומשק הסתדרותי ומשק ממשלתי - ואנחנו גם בתעטיה מגיפים ל-45 של משק בידי הציבור, אז זה דבר אחר. במידה שמערכים יהיו יותר

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. The text also mentions the need for regular audits to ensure the integrity of the financial data. Furthermore, it highlights the role of the accounting department in providing timely and accurate information to management for decision-making purposes.

The second part of the document details the specific procedures for recording transactions. It outlines the steps from identifying a transaction to posting it to the appropriate ledger accounts. The text also covers the process of reconciling bank statements and preparing financial statements. Additionally, it discusses the importance of maintaining proper documentation and the role of internal controls in preventing errors and fraud. The document concludes by reiterating the commitment to transparency and accountability in all financial reporting.

רחבים ויותר טקטיים, יותר ויותר נצטרך לשבת ולדון בסוגיה הזאת
איך מנהלים משק, אם רוצים משק עובדים, אם רוצים עם עובד, אם
רוצים עם עובד אשר הוא שולט בחיי הייצור - זה הרבה יותר ממה שאנחנו
טרשים לעצמנו עכשיו לנהוג, אבל גם לכך נחוץ מערך. ובמידה שהמערך
יהיה יותר חזק, ובמידה שהמערך יהיה, מנהגת המועלים תהיה יותר
שלמה, יותר אידיאלית, פחות תאכל אחד את השני ויותר תשנה את יכולתה
ואת מרצה לחינוך העם העובד ויהיה לזה יותר סיכויים. אבל כפי
שאמרתי, אני הערב אינני רוצה לדבר על כך. אנחנו עוד באמצע הדברים
בענין הזה, של המערך, וגם בענין הפרשה, ומה שאמר ברקת מספיק.
ואני רוצה לסיים בזה, שנדע כי לנו, למפא"י, מותר
קצת שמץ של גדלות מעט להרגיש. נדע את יכולתנו, נדע את כוחנו,
נדע מה אנחנו בבנינה של הארץ. לא ניסול אנחנו עצמנו קרבן
של מחלוקת או חילוקי דעות, עם כל מה שסביבנו רוצים לעשות.
כשאתה קורא את העתונות בבוקר - מה שאני אהמול הספקתי לעשות,
ואני קורא ואינני יודע מנין זה הגיע, כמה שקרים וכמה בדותות.
אח זאת רציתי להציג לפניכם הערב, לדעה קודם כל מי אנחנו, בלי
יותר מדי התרברבות, קצת אבל קצת שמץ קטן מהכרת הערך שלנו,
מיכולתנו בבנין הארץ, בחייתו של העם, ביכולתנו בליכוד הנועה
העבודה. וליכוד הנועה העבודה לדור הזה, לעשר חמש עשרה השנים
הבאות, הוא צו, זו מצווה מן העמוקות ביותר. יכול להיות שזה לא
חלוי רק בנו. במידה שזה חלוי בנו, עלינו לעשות את המאמץ עד
הסוף ולהגיע לכך.

היו"ר ד. ברקת: חברים. יש בדעתנו לשבת עד בערך 20.30 ולתת
אפשרות לחברים - לא חברי מרכז ולא חברי
מזכירות כי אם חברים מן הסניפים, להגיע לכלל ביטוי. אמנם הביטוי
יהיה מן ההכרח מוגבל ביותר, בגבול של חמש דקות חלבד, אבל כל חבר
שירצה להשתתף בבירור יוכל לעשות כך.

הח' גלפוז

כששעתי הערב את ראש הממשלה, חברי אשכול,

ואת חברי החבר ברקת, קצה נרגעתי, ואולי

גם הרבה. אפשר היה כאן באסיפה להטביר את זאת, ואז כמובן יש לחשוב
שבכל זאת אשכול התאושש. אני מכיר את אשכול-סקולניק זה ארבעים
שנה, ואני יודע שהיה רוצה לעשות רבות, ולואי ויימסך כך הדבר.
אבל הייתי מוותר על שלשה ימי הדיונים במרכז, לא משום שאיננו
דקורים לכך, אלא השאלה היא מה מצבנו.

דברו כאן בכמה פנינים, מדוע אין בקורה רציניות

בעתונות. ואני שואל אם מותר לוותר על זאת. אומרים: משמעת

מפלגתית. האם דיון שאל אם להתפטר מהממשלה? הרי אנתנו מדברים
על משמעת.

אני בעד איחוד הנועת הפועלים וכצדק ראשון, אבל

אם ללכת למערך, אני שואל: לאן הגענו? אי אפשר בערב אחד לחקן מעוות
ולהטביר בלשוננו של אשכול מה גרם לדכדוך הנפש. יש תפילה בלבי,
בשמי ובשם חבריט רבים: דבריו של אשכול הערב, לדעתי אלה הדברים
שהמפלגה עשתה ויכולה לעשות. הבעיה היא איך לאחד את המאוחד,
ופה אינני חמים דעים עם החבר ברקת. החברים שפרשו הלכו יחד איתנו
מאז הפועל הצעיר, ואי אפשר בנקל לעבור על כך לסדר היום.

המסך כנס מזכירי הסניפים שהתקיים
באולם "אחלה", כ"ח 26.11.64,
בתל-אביב

טק

המסך דברי החבר יגאל עז: אינני שייך ל"גורדוניה", אבל כל חבר יקר לי. אני מבקש, כי כמידת יכולתנו לא כל כך נשמך להליכתה. נצטער על שהלכו. הייתי אומר כי אני מצטער מאד על אשר הם הלכו. (ק.ב: מדוע שלא הם יצטערו?) הוא עכשיו, כאשר ישנו מרכז הפלגה דועידת הפלגה יש הכרח להכניס לתוכנו מריכות שניכיות ללא צורך? אני שואל את אשכול, האם הכל כשורה? הייתי שמח לו יוכלנו ללכת למערך בלב שלם ובאחדות דעה ובוניכות בוקב, במידת הצורך, אבל שנוכל ללכת לאיחוד במידת יכולתנו קודם כל כלפי פהאף מנייה. הייתי רוצה שלא נחריף את העניינים. אני יודע כי לא כאן המקור להגיד כי נכניס חלק מתורשיה לתוך האיחוד. זה יגרור זעזועים.

הצטערת צער רב כאשר לא באה תגובה כאשר הושם עלבון קשה מצד אחד השרים כלפי בן-גוריון. אני מתכוון לשר העבודה. לא היתה על כך הגבה מצד מזכירות הפלגה. אולי היתה, אם כך, לא קראתי זאת. מוטב לתקן את הדברים מכפנייה. אין אבחנו רוצים כי מישהו פהחוץ יתערב בדבריה. נושה את הכל מכפנייה למען שנוכל לקראת הבחירות להגיע למה שצריך להגיע. ועוד בקודה אחת ברצוני להעיר. הפלגתי לדברי בן גוריון שאמר, כי הפלגה מתמוטטת. (ר. ברקת: הוא לא אמר זאת). הוא אמר כי מצב הפלגה קשה. לדעתי תתאושש הפלגה ונוכל לקראת הבחירות הבאות עלינו להתגבר ולהתחזק.

אני מונה לחברים ברקת ואשכול,

בשמי ובשם עשרות חבריה, נשמור על היס. נוותר על הרבה דברים שאפשר לוותר עליהם למען הגיע לאיחוד מכפנייה. אם נגיע למערך בצורה הולמת - צקא בבקשה. אם לא - נשהה זאת לזמן מה.

מ. אלון: טוב שניתנה האפשרות לחבריה
בהתקופות להיגש יחד, עד כדי לשפוע
וגם להשמיע. החבר ברקת הביא את הרוגטא של צמרת וגזע. דוקא דובטא

זאת אומרת כי אי משלית בגזע, מרגישה הצמרת את הדבר. היה מקום לכך שהחבריה יישבו יחד כמו שאנחנו יושבי הערב, על מנת שהצמרת תרגיש יותר את החייה במקומות. רחוב הירקון 110 פאוזן כבר זמן מה. אין ע"י לדבר ובענייני המקומיים אין ע"י מי לדבר ואין סמי לקבל עצה כיצד לנהוג. אנחנו עומדיה כחדש אחד לפני המועד הקובע לגבי זכות בחירה. בשני-אחרות, לפני שנת בחירות, עשו פעולה רבה במקומות על מנת להקנות זכות בחירה לחברינו. מה נעשה השנה? הזמן עובר. אנחנו עומדיה בשני בחירות לפועלי הבנין. אני יודע, מהחבריה העוסקים בנושא זה, כי אין להם כל הדרכה והם מגששים באפילה. כאשר הם באים למרכז, אומרים להם "עסוקים כרגע". (פ.ב.: לא בכון). (ק.ב.: כן בכון). זה כן בכון.

ר. ברקת: הייתי מציע לך לא לעסוק בהכללות.
 ס. אלון: הכריזו שאין אני כא ואני מודיע שבמקרה אצלנו זהו הנסיון, ואצלנו זה לא מספר מבוטל כי יש אצלנו הרבה פועלי בנין, וביחוד של הסקטור הערבי, ואני מד יע לכה בשמי ובשם המקום שאין שימול בענין. אין אני עושה הכללות.

מה אני רוצה להגיע לבקשה. נעסוק במערך המימי, בתלכוד בתוכנו, נעסוק קודם כל בענייני ובענייני שלנו. אני יודע שמפלגות אחרות, וכתוכן אחדות העבודה, לא הפסיקו ליות אחד את השימול הענייני שלהם, את השימול היומיומי שלהם בדבריהם, לא הפסיקו את השימול הנפרד שלהם בכל השטחים, וביחוד לקראת הבחירות לפועלי הכבין. אני מתשאל שרק עכשיו שמעתי מעל במה זאת שהם הולכים בנפרד. אילו הייתם עוקביה במקומות, הייתם יודעים שהענין הולך בנפרד כל הזמן. אני חושב כי הליכוד המימי שלנו, בתוכנו, יתן מכה סכרעת לבן שונאי מפא"י. ההתלכדות שלהם היא התלכדות סלאבית השונאים אותנו, ולא חשוב טאית מתנה הם באים. ההידברות ביניהם היא הידברות של שגאה לנו. אני חושב כי עשינו די למען קרב את מפלגות הפועליה למערך. עכשיו יבואו, אם ירצו בכך. בתלכוד בתוכנו ובכך יהיה כוחנו, ובכך נצליח.

אני רוצה לומר מספר מלים על הסקטור הערבי.
 חבר אשכול הביא דוגמא קטריסין. הדוגמא של קטריסין היא בתחילת דוגמא

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing as a separate section or paragraph.

Third block of faint, illegible text, continuing the document's content.

Fourth block of faint, illegible text, showing further details or a list of items.

Final block of faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a conclusion or signature area.

להשיג אצלנו את החרגשה שאנחנו מהווים מיעוט בתוך האיזור שאנחנו חיים בו. התשלכה מהמריבות הפנימיות אצלנו היא איומה בסקטור הזה. יש עזובה בסקטור הזה, ואחרי הכל, בכחירות הם גותמני למעלה מעשרה אחוזים.

אנחנו עוסקים בפני ועידת המפלגה. אם נוכל להתעלות בוועידת המפלגה, לא לעסוק במריבות פנימיות אלא לעסוק בליכוד, להביא כלמי חוץ את כל היש שהוזכר בוברי אשכול - והיש רב מאד, והיש גדול - יש לנו מה לומר לציבור. אין לנו בטה להתבייש. מכאן אני רוצה לקרוא לחברנו אשכול, אשר הצליח פעל כמה זאת בתקומה של טכך פנימי קשה, לצאת עם קריאה וסיכום שליכו לתקומה מה את המפלגה, לצאת גם הערב, ובעיקר לקראת ועידת המפלגה, בצורה מגובשת ומלוכדת כמות, כגוף אחד. נתאחד בהזכרו. אנחנו יכולים לעשות זאת, חברי. המקומות מרגישים זאת ואז אין מה. פשאי לא ירדה. אין לה תחליף. אם נצא בקריאה כזאת וליכוד כזה, האמינו לי כי הצליח בכחירות. אם יקום המערך - כוודאי טוב. אם לא יקום המערך, גם כן הצליח.

ד. ברקת: מתק חרטומי לרשות דיבור ריק. כנתאה שדעתם

של החברי - כמה ואין זה הוגן פצידי לקרוא לה - להוסיף פעל הבמה. מכל מקום, אם מישהו רוצה עוד להשתתף בויכוח - בבקשה.

ט. מגדל: במקום לדבר, ארשה לעצמי לקרוא מהו. בספר

"בראשית" מסופר שהאנשי רצו למרוד, למרוד כאלוהים יוצר העולם, והם בנו מגדל כמאז כדי לעלות אליו. הוא רצה להילחם בהם, והוא הרי הכל יכול, והוא השתמש באמצעי מעוד שסתמשיה בו היום גם בימינו, ושה כתוב: "ויירד אדוני לראות את העיר ואת המגדל שכנו בני האד - ויאמר אדוני: הן עם אחד ושפה אחת לכולם וזה החילה לעשות. ועתה לא יוצר מה כל שירצו לעשות. הבח נרדה ונבטלה מה שפתח ולא ישמעו איש את שפת רעתו, ויאץ אדוני אותם ויהדלו לכבות העד". אמילו הריכונו של עולם, זה היה האמצעי שבו הפריד ובלבל את האנשי כדי שלא יוכלו לעשות מה שרצו לעשות.

ומכאן לטעמו של אליעזר שטיינמן, אשר בהקדמה לכרך ג' - ד' של ספרו על התלמוד הוא כותב: "לא כל תלמידי החכמים הרבו שלום בעוליהם. אף שטן המחלוקת מרק ביניהם. לא כולם ענווים וצנועים, ועל אחויה אמרו: והנה זהיר בגלחתם שלא תיכונה, ונשיכתם נשיכת אש שועל ועקיצתם עקיצת עקרב ולהישתם להישת שרף וכל דבריהם כבחלת אש. ואמר רבי יוחנן בשם רבי שמעון, כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש, אינו תלמיד חכם. ורבי... אמר, כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם. ובש"ר נאמר, שכל תלמיד חכם צריך שתהא בו אחר ששפינות ששפינות גאוות".

בריבו של בן גוריון עם לבון, צודק בן גוריון. כולו צודק. לכל אורך החזית. (ק.ב.י: מה הריב שבינו לבין לבון?) אם אינך יודע, אין לי זמן להסביר לך עכשיו. אבל במריבה של בן גוריון אתנו, הוא אינו צודק. ויש לו מריבה אתנו. לא הרבה ירושלם אלא על שהעמידו את דבריהם על דין תורה. הרבה ירושלים כי רצו צדק. בן גוריון צודק בריבו עם לבון, בכך יש לו צדק, אבל אנחנו דורשיים מסכו לא רק את הצדק הקובע. בן גוריון כתב מאמר "האמת קודמת לכל". אנחנו אומרים: מדינת ישראל קודמת לאמת. (ק.ב.י: מי זה אנחנו?) (ק.ב.י: תדבר בשם עצמך).

ברקת דבר על גזע וצמרת. אנחנו צריכים להיזהר במליצות. אני מבקש כברקת שלא יפתור בעיות במליצות. הוא אמר מליצה על הסצוקה, וכי בתגבר במשותף, המרכז יחד עם הסניפרי. כל המרכז, במקרה זה, הוא הנותן והסניפרי הם שצריכים לקבל. ותיחד מה אינו יחד. הסניפרי עושים את שלהם. הם אינם מתערבים. אבל המרכז אינו עושה את שלו. יש לי עצה אשר עכשיו בודאי לא זמנת. אני מציע כי ימונה במרכז מנהל משרד. כאשר ראש הממשלה נמצא כאן, יש מישהו המנהל את המשרד, כאשר כל שר ושר עסוק במה שהוא עסוק, במה שהוא צריך להיות עסוק, במשרדו יש מנהל משרד שדואג לכך שלא יהיו על מליצה אלא יהיה כמה לחיות. במסך הסיטה חושיה לא מקיימיה את מה שהבטיחו לנו, ועל יסוד זה אנחנו נוזים את העבודה. כדי לחשיג עבודה חודית לבטול הסצוקה, אנחנו צריכים להיות במצב כזה שבמרכז יהיה מישהו שידאג לכך, באותה סמכות ובאותה יכולת של מנהל משרד בממשלה. המזכיר עסוק בעניינים הגדולים שהוא עסוק

וצריך שיהיה מי שידאג לקטנות. הסביבה הולכית ובהרסים מבחינה ארגונית. ואני מזוהר אותך, ברקת, מפני הדבר הזה.

ד. ברקת:

לו הייתה עצתך פותרת את הבעיה, הייתי מקבל אותה אפילו סחר בבוקר. אבל על כך בתוכה פנינו אל בני.

ש. אפת:

חבריי. בזמן שהנהגתנו התחילה בעסקה על המערך,

היתה הרגשה כללית בציבור שזה הדבר הנכון שיש לעשותו בימינו. משום מה, ככנס זה לא הושמעו דברי עידוד סמפיקים מצד החברים לאלה שעשו מאמצים בענין זה. תנועת העבודה אינה יכולה להתפקד רק בחיי המעשה. היא חייבת לחשוב גם על חיי נפש, וחיי נפש פותחים באיחוד תנועת הפועלים בארץ. על כן, טוב עשו מנהיגנו כאשר התפנו במשך שנה וחצי לפני הבחירות לנסות ולמצות כל דרך היא, על מנת להתאחד ולו בראשית הדרך. ואם המערך לא יקום, הרי שלא מפא"י היא שתשא באחריות לכך כלפי הארץ, כלפי הנוער, כלפי הדור הצעיר שרוצה באיחוד הזה. סיד אחרי מלחמת העולם השנייה הופיע בן-גוריון באירופה, במחנות העקורים והודיע כי מעתה, יש לחסל את המפלגות ותקרה הסתדרות ציונית אחידה ולא הכריז בן גוריון באותו מעמד על פרובלמה וכן הלאה, אלא אמר כי יהודי העולם יתאחדו כאשר הם יהודים, איש לא שאל ואיש לא ערער על כך. ומה כי נערער אנהנו היום על הנהגתנו שעשתה מאמצים בענין זה?

אני חושב כי לא בכון מצד החברים שהם דורשים מה שדורשים כאשר נביא סטויים רוצה להעביל לפסקת החר, אבל בהעמלה הזאת הוא סביא את מדינת ישראל, את העם ותנועת העבודהלמה שמביא. זאת הייתה תקוותנו, שפאת נפשנו סיפיה יפיתה. למה לא נאמר לחבריי האלה: אתם עושים מלאכה טובה, גר אם לא תצליחו בה. והחבריי שמערעריי מכפנינו על כל העבודה הזאת, אסור להם לעשותאצטמטסט זאת. החבריי האלה ייטיבו לעשות אם יתאפקו קצת ויפתינו עד הסוף. וגם לאחר מכן יש להתאפק. אם המערך יכשל, ויש סיכונים לכך, לא בשל הנהגתה של מפא"י הוא יכשל, אלא בשל הנהגת אחדות העבודה שלא רואה את השנסה ההיסטורית שניתנה כרגע. מי יודע אם לא יחמיצו אותה.

יחד עם זאת, חייבת המפלגה לדאוג לחיי שעה וזה החל ספור. יש לדאוג לכך שנביא אחד ישלל בחיי הנצח והשני בחיי שעה,

וזאת החל סמחר בבוקר. יכול להיות, כי לו היו הכרזות הנחגת אהודת
 העבודה קצת אחרות, לולא היו נחשפתים באהודת בקו הזה של אהוד עם
 קבוצת פורשי- לעומת הצוהר הגדול של אהוד עם סמא"י, יכול להיות
 כי צבנו היה אחר. אבל קטני אמונה וקטני דרך רואים את האפשרות
 של חסימת הפירור הזה לפני שרואים את הצלחת כולה. באשר לעצמנו ונאמר
 לירור הצעיר, כי יראה אותנו כפי שאנחנו סמלאים את השליחות בהנהגת
 המדינה ובאחריות לאומית לבטחון וכלכלה, כן אנחנו סמלאים שליחות
 שהטילה עלינו ההיסטוריה לבנות לאחד את תנועת הפועלים, ואם לא
 הצלחנו בכך, לא שא בנו האשה.

על כן, מעל במה זאת באהג נודה ובערין את
 יכולתם של חברי- שעשו הרבה מאד לפען אהוד תנועת הפועלים. סי איבנו
 זוכר יום יום את הסכתים לסערכת בה היו הקוראים מותביה: הנהגת,
 סדוק איגן מתפנה לאהוד תנועת הפועלים. וכאשר התפנתה ההנהגת, אימת
 הם דברי הברכה של חברי סמא"י אימה סכתבי הקוראים-זלם אם לא הגיעו
 דברי כרכה אלה או אחריה, סכינה ההנהגת שהיא סמלאת שליחות, ולא
 תמיד זוכיר סמלאי שליחות לסוכה, לתודה ולשבחים.

באשר לעבודה בתוכנו, אני חושב כי ים

לעשות כל סמטן כדי שהחבר בן גוריון, גם אם הוא לא ססכים במאה אהודים
 עם כל מה שנעשה כיום בסמא"י, יחזור להנהגה ויעשה כל סמטן עם כל חסדים
 כדי שבתוכנו יהיה אהוד יתר. אנחנו רוצים בכך, התנועה כולה רוצה
 בכך. אני מקווה כי אלה שהשכילו לנהל את העניינים עד כה, ולנסות
 להאבק עם הבעיות, הם נודאי יוכלו למצוא שוב את הדרך לעשות זאת
 עם חברנו בן גוריון.

חבריה. לא אגע ככל מה שנאמר עד כה, אלא ש: סבוראי:

בהופעה אחת אגע, כי מה אני חושב בערך שיש

של כגע ססוייה, הטכרסם בנו. התאססנו כאן סכל הסניטיות. סמענו שבי
 נאומים. ביימנה הזדמנות לכל איש ואיש לוטר את דבריו, את סחטבותיו.
 חרטימה הסתיימה, לפני שהוארכה, בסנייה כלכר. ברמה לי כי אנחנו
 הסוענייה תמיד על המרכז, בוהים מאד לתכוע סאחרייה. כאשר אני חושב
 על עמה העובדה של התגוררויות, קבוצות, גיליים וגילאים וסחפוזות,
 אני שואל את עצמי מהיכן זה צמח? זה צמח מזה, שרוב החברים הם אויסייה.

רוב החבריה - מוכנייה לשפוע, מוכנייה אחריה יעשו. פעמייה הם האלפנטים האקטיביים, והם מתגודדיה ויוצריה את הקהל. עד כמה שאני מכיר את הסניפיה, נדמה לי שמה שחסר לנו למעשה זה האקטיביות של החבריה ולא מרכז אקטיבי יותר, או מסודר יותר. לי נדמה כי כל השוענייה בגד סדרי הדמוקרטיה, עליהם להפנות בטובם את טענתם אל עצמם. אילו היו לנו בסניפיה חבריה אקטיביים, חלק תכריח הבוגייה את סניפיה ונכונגיה להפריש ולתת את כוחם למרכז, לא היינו עדיה לתופעות א-גופליות ומטולפות ולתופעות כאלה בצורת היינו והכעיה של דמוקרטיה היתה נותרה. אז היה קיייה הדמוס. הופשני שמה שחסר לנו הוא הדמוס, החבר החושב, הער, האקטיבי, תובע קודם כל מעצמו וכוכן להסמיע. אז לא תחינה כל כך הרבה פענות למרכז.

ח' בנכנישתיה:

אני מאזור. זה מקום קטן. על ידי תל אניב.

אני רוצה לומר לכם דבר אחד. קודם כל תורה

לכל אלה שנשארו לשפוע גם ארתנו, הלא השוכייה. שנית, נר לבגד עיני הוא המסוק של הננייה ריכמן, כי "לתביע רעיון מוגמר, די מסוק אחד קצר; לתביע חצי רעיון - לא יספיק חצי מליון", מסוקייה, כטובן. כאשר אנתנו מדבריה על גזה וצפרת, אל נשכח את השרש. מי הוא השרש? השרש הוא אנתנו שצריכיה לינוק מאתנו את כל כוח הצפרת. השרש זה אנתנו שצריכיה לתת את הגב ולעשות את הפלאכה השחורה, תיומיוסיה.

מדבריה על מערך. אינני יודע מה זה ואינני

יכול לשקול אותו. תשאלו אותי מדוע? הסיבה היא זאת, שאף אחד לא שחח שרת להסביר לי אותו. אף אחד לא שרה לתת לי הוטר כדי שאוכל להסביר אותו לחברי ולציבור. (ק.ב: אינך קורא "סעריב")? אני קורא "סעריב" אבל אינני רוצה להסביר את "סעריב" אלא את חבריה. ולקראת המערכות על המערך בצפרת, השרש נשאר יבש. רק ספרו מה שכתוב בעתון. אותי הקרו חבריה, הן מטפלגתי והן מטפלגה אחרת, לפי מה שכתוב בעתון. אני הייתי צריך להיות זה שהייתי צריך להסביא בסיס כדי להצדיק ולהסביר ואולי לפטר בין הדעת שלי לבין דעת המפלגה. לא נתנה לי הוודמנות להגיד דברי, כי לסניפיה לא הגיעו. כל הכבוד למרכז, אבל יזכור המרכז כי הוא נשען עלינו והם שליחינו, ואם לא ישאלו אותנו בדבריה הקטנייה או בגדוליה, מי יודע מה יהיה הסוף.

הזכיר טישחו את הריב ע"י לבון. זה לא ריב.

בשורה פניה וארון אינני מסכים לכך שיש כאן ריב אישי. אבל יש טענה עמוקה. אני משתומם כיצד הגיע הדבר לידי כך ש"סן היסורף יכול היה לפרסם את שפרסם, ואנחנו סבלנו זאת בתוך הפסלגה. גם על שאלה זאת לא באו לשאול אותנו, לא אותי אלא אותנו. אשכול אמר דבר שהכאיב לי מאד. הוא אמר, מה החשש אם גלילי אמר טשחו; אמר, פליה, זה לא כל כך חשוב. פי שראה את יאדו לכל עתה יודע כי אדם היה בזמן לפות בגלל מלה. מה היא מלה? מלה היא ביטוי לרגשות ולמחשבות. לא יתכן שמישהו יבטל או ירצה למצמח או להטעיט את ערכן של המליה הנאמרות.

יונה כ"ז:

חבריה בכבדיה. התפלאתי קצת כאשר קבלתי

את ההזמנה לבוא לכנס זה, כי אני לא חבר

בעירייה ולא במועצת המועליה. אבל היות וקבלתי את ההזמנה, באתי.

והיות ובקשתי רשות דיבור והיא ניתנה לי, אשתמש בה. הציבור הישראלי,

ובתוכו חברי מפא"י, עדיה בשניה האחרונות, ובמיוחד בשנה האחרונה,

לפני תוסט בתוך הפסלגה. בפסלגה יש חוגיה שונים, אינטרסיה שונים,

קבוצות שונות המהווייה את האינטרס של הפסלגה, באופן יסיר ובאופן

בלתי יסיר מהווייה הם את האינטרס של המדינה ושל כולנו. חברי הפסלגה

והמדינה כולה מרוצייה לפעמיה אלאפף סכך, שהעגלה, עגלת המדינה,

הולכת טוב או לפחות בדרך הטובה. אבל אזרחי המדינה, בין אם הם

חברי מפא"י או שאינם חברי מפא"י, אינם מרוצייה מהאזירה בתוך

מפא"י. וזה דבר חשוב ביותר. זה דבר חשוב ביותר כי דעתם של הקטנים

יכולה להתבטא לפעמיה בבורה לא כל כך בעיפה. ישנה תקווה ארוכה בת

ארבע שניה אשר אלה היושבייה על יד ההגה אינם מתחשבים בהרבה בדעתם

ובמחשבותיהם של אלה הבטמיהם ברחוב, חברי הפסלגה ולא חברי הפסלגה.

אבל יש רגע, שמגע זה חשוב ויקר, כאשר לכל אותה אנשייה קטנים

יש אפשרות להגיע להחלטה לפי דעתם הם. אנחנו רוצים כי גם בעתיד החלטה

תהיה לטובת מפא"י, כי זה לטובת המדינה. אבל לא מספיק רק לחשוב

על כך ורק להאמין, כי בבוא העת ואדם ברחוב יעשה את השבון נעשו

ויגידו: במל זאת מפא"י. צריך לחנך ולהוריד לקראת בקודת זמן זאת.

חברי מפא"י, והצמרת בראש וראשונה, אינם דואגת לדבר זה. אף אחד אינו

שולל, לאסיתו של דבר, את דרכה הקונטרוקטיבית של מפא"י במדינה.

מפא"י מתווה רק 37% אחוזים בכנסת, אבל כל אותו רוב אחר, ריב גדול,

אינו מסוגל לנהל את המדינה. אלא שה-רוצי"ה לסחוב ספמא"י עוד קול ועוד קול, לא על מנת לקחת סמכה את החנהגה, אלא להסיב עוד ויתור ועוד ויתור, אי זה במבא"ה סוציאלי"ה, בענייני הכרתי"ה, במבא"ה של יחסי"ה בין איש לרעהו. הדבר אינו צריך להגיע לידי כך. לא הצע אשה בדבר. אגבנו יודעי"ה, כי לעת"ה נוסרי"ה העלי"ה בצמרת. הצע בשאר. יש לדאוג לכך שהצע ישאר בריא. ההנהגה אינה דואגת לכך.

מתערכים ככל המערכות. אם המערך טוב - יהיה מערך. אם לא יהיה מערך - לא כדאי לדבר עליו. יש מערך אחד ויחיד, והוא שצריך לאתר את המפלגה. כוונת הגדול והסודר על מטריות ומערכים, שכתו דבר אחד, שפחות מידי אנשים מנהלים יותר מידי עסקים. צריך שהרטרובסציה של הציבור בישראל, העוליה החדשים, הצעירים וכן הלאה, תהיה גדולה יותר במפלגת ובכל המוסדות, ואז יהיה טוב יותר למפלגה.

ר. פינרמן: קודם כל אני רוצה לברך על כך שהתרכזנו סגא לבחור, לאחר כל כך הרבה שנים, לקרוא לנו ולהשמיע ולשמוע.

בר סגד כי פה סמוך דוקא למערך ופרשיות דבריהם אחרים. איננו רוצה לחזור על דברי קודמי. נכרך על האגיסה, ובקוזה כי יהיה לה המסך. הצמרת טובה סגד או לא טובה סגד, לא אעמוד על כך. אבל אני רוצה להדגיש, כי אתם למעלה מחליטים על דבריהם ומביאים אותם אלינו בסתם מובטרי"ה. אגבנו איננו אתם שותפים ומשום כך יש אדישות, ואדישות גדולה. איננו רוצים לשמוע כאשר בא פישתו מהתרכז. אומרי"ה: ממילא יעשה חזקר בלעדיו. זאת היא חרפה הרווחת בציבור. ברגע של בחירות, באים אלינו. אני רוצה כי תקשר יהיה קשר. זה דבר שאינו בסדר. עלינו להצטרף על מה שנעשה בסניפים. אדישות אינה הפלה המתאימה לכך. הצנשים אגאא איננו באים לסניפים. אין מה רוצים לבוא. חזקר צריך להשתנות. על כן אפרתי כי אני מברכת על הכנסת ובקוזה כי יהיה לו המסך. לא סמפיק כאשר קוראים את הכרי תועדי"ה במקומות. יש לצאת למקומות עצמי, לערוך מפגשים איזוריים ולהביא את החכרים אליהם. אין הוזרים ויש דבריהם בה-אגבנו חיי"ה על פי העתונות בלבד. כאשר אני מצליחה להביא 16-18 איש לאסיפה בסניף, הרי זה בכר הרבה.

לא יתכן כך. הדבר מוכרח להישבר. מהיום, הייתי רוצה להיפגש עם חברי, בתחלק בטוב וברע, כישא כולנו באחריות. זה צריך לא רק להיאמר, אלא גם להיעשות.

ד. סגל:

כאחד החכמים שעקב במשך כל תקופה כחריזה אחרי הסתרחש, יוצא אני כודאי יחד עם כולה, בהרגשת הערכה לאחר המשא ומפואר של ראש הממשלה היום, ולאחר התקווה של מזכיר המפלגה שכולנו בכל זאת בדרך להתלכדות. בקשתי פעל כמה זאת להודיע איזו שתיא הודעה לסאות ואולי לאלפים במרחבי המנועה. בעתונות הדבית, גמח היום השתכש אחד החכמים כמה תנועת הגורדוניה, ברצוני לוטר דוקא כמה הניכוי המנועה, הניכוי והדריכית ששחר ילדותנו שהובכו על אחוד וליכוד, שהובכו על ססירות ובאמנות למפלגתנו, לתנועה, ברצוני לוטר כאחד מהם, שאין בשום שנים ואופן לזהות את מה שקרה עם אלפי חברי הגורדוניה. ההיפך הוא הנכון. במשך כל השנים, שנים רבות, חנכו פעילי הגורדוניה וחונכו לאחוד, לליכוד, למסודות לתנועה, ודוקא עכשיו, בשעה קשה זאת, כאשר הגזע חייב להישאר איתן כחלק בלתי נפרד מהגזע הזה, כמה אותם אלפים, אני קורא לאנשי גורדוניה בארץ כולה, אלה שבאו ואלה שבאים, לשמור על הדרך החנוכית בה הלכו כל השנים. במסור גם עכשיו את נשמתנו ונפשנו וכן גושנו בכל המרץ, בכל המסירות לפען תקן מה שיש לתקן, ובמשיך להוביל את טעמי בדרך בה הלכנו עשרות בשנים.

ה' שמעוני:

חבריה יקרים. אינני רוצה להיות דברן ולא מבקר. לאחר האסיפה של היום, נדמה לי כי בגולה איזו אבן פעל לבנות רכבות חברי, וזה תודות לדבריו של החמר כרקת ולסיכוסו של החבר אשכול. טוב שהתחלנו שעה אחת קודם. אבחנו האנשים בשורה, כמה יבואו אלינו ויתכלו מאתנו להתחיל לארגן את החוגים, את האסיפות וכן הלאה, לקראת הבחירות. היום מסתובבים אנשים ברחוב ומתלוצצים על אנשי יקרי צרך, היום מרכיבים על אדמה שנתן את היזו ורק שלשום קראנו לו "אוריכל המדינה", והיום כל איש קטן ברחוב מרשה לעצמו לומר בצורה כזאת על בן גוריון, בצורה מכאיבה ומשפילה. כיצד הגענו לכך? מה נאמר לציבור לקראת הבחירות? איך נארגן את חסריה להופיע על

מכונה? טוב שהגענו לכך שהמסקנו את ויכוחי הסרק בתוך המפלגה.
 אנחנו רואים שה אחדות העבודה רואה ורוצה. אני חושב כי החבר
 אשכול עשה מאמצים עליוביים כדי ללכוד. אבל טוב שמע את זכריו של גלילי.
 הגענו לכך כי בשבילת אחיות מספליים שריים, והאגוד המקצועי כבר לא
 יייה. אני מונה לצטרף, בלי גזעיים, תתלכד היא מכבדיה, תתן לנו
 אורה טובה, תתן לנו ללכת בקומה זקומה ונוכל ללכת לחבריהם שתורה
 ולהסביר לה את דבר המפלגה. אני מודה לאלה שאפשרו לי להתבטא הערב.
 אני מודה לחבריה שבשאר, אלה שעזבו במאס להם כנראה לסדוע כבר
 על פרטיות. מדוע לא יצטרפו אחת ולתמיד עם הפרשה הזאת המעיבה כבר
 שני-עליוני? יש בתי משפט, ויסקו הם. תנו לבית המשפט לגמור עם
 הפרשה הזאת.

ר. ברקת: נדמה לי שאנחנו יכולים לברך על הפגישה הזאת.

דברי החבריה ברובה היו דבריה היומאיים
 מן הלב, והעידו על רחשי הלב של חבריה בטנימיה, וסיימה דחיתה
 בקורת המכוונת למרכז, אני מקבל את הבקורת, שהיא צודקת בחלקה
 הגדול, מקבל גם את דברי הבקורת ברצון. נרגיל קודם כל את עצמנו
 לשמוע בקורת ואחר כך נרגיל את החבריה לבקורת. בעצם יכול הייתי
 להישען על זכריו של החבר סבוראי בעיקר. המפלגה אינה אלא ציבור של
 חבריה. היא משקפת את השוב ואת הרע שבציבור זה. ככל שתגבר העסקות
 האם המנימית של החבר והיחיד בתוך המפלגה, כן יגדל כוחו של
 ביכוד החבריה. בודאי לא הספיק העזרה שהושיש המרכז לסנימיה,
 אולם איבנו כמות אם הסנימיה עצמה עשו את כל המאמצים הדרושים
 על מנת להקל מן העומס שהיה מוטל על המרכז. אם אנחנו מסמנים,
 איפוא, את הכינוס, אנחנו מסמנים אותו כמתחברו. אנחנו בלך
 כמטרה להשיג מה שניתן להשיג בתחום קירוב הלבבות בתאום
 לשון פשוטה, בתחום מסגרת משותפת, אולם קודם כל בלך אל עצמנו,
 לקראת עצמנו, להשאקת להיערך בכוח רב על מנת שנוכל לעבוד במערכות
 הפועדות לפנינו.